

N. Χειλάς: Διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ (σελ. 3-4) ++ D. Vakalis/Δ. Αγγελίδης: Πρόσφυγες στην Ελλάδα (σελ. 3) ++ K. Stamm: «Νόμιμη είσοδος για τους πρόσφυγες πολέμου!» (σελ. 5) ++ H. Hänsel: Αναφορά για τη Λέσβο (σελ. 8) ++ W. Wolf: Αίτια που προκαλούν το ζήτημα των προσφύγων (σελ. 6/7)

Οργανωμένη καταστροφή – μαθήματα που μένουν

Εντελώς ξαφνικά, το θέμα Ελλάδα εξαφανίστηκε από τα πρωτοσέλιδα και τα τηλεοπτικά πάνελ. Η γερμανίδα καγκελάρια έσπευσε να εξηγήσει τον αναπροσανατολισμό της κοινής γνώμης με τον εξής τρόπο: «Το προσφυγικό θέμα θα μας απασχολήσει πολύ περισσότερο από την Ελλάδα». Αλλά ακόμα και αυτό το θέμα είναι στενά συνδεδεμένο με την Ελλάδα (βλέπε σελίδες 5 και 8). Πριν από όλα όμως, το δράμα σε αυτή χώρα δεν λείει να σταματήσει. Η εσωτερική ζήτηση θα περιοριστεί με το νέο μνημόνιο – που στη γερμανική Βουλή ονομάστηκε «σταθεροποιητική βοήθεια για την Ελλάδα» – ακόμα περισσότερο με τις περικοπές των συντάξεων και την αύξηση του ΦΠΑ. Ορισμένοι τομείς της παραγωγικής οικονομίας υφίστανται εσκαμμένη βλάβη – όπως η αγροτική οικονομία (διαγραφή της επιδότησης για βενζίνη) και ο τουρισμός (διαγραφή του μειωμένου ΦΠΑ στα νησιά). Με την καταναγκαστική ίδρυση ενός ταμείου ιδιωτικοποιήσεων οργανώνεται αποτελεσματικά το ξεπούλημα της χώρας – σε εξευτελιστικές εξυπακούεται τιμές. Και δεν είναι τυχαίο, ότι η Fragort ήταν η πρώτη επιχείρηση που έκανε μια «παχιά» συναλλαγή βάζοντας στο χαρτοφυλάκιο της τα πιο επικερδή ελληνικά περιφερειακά αεροδρόμια. Από την άλλη, δεν θα υπάρξουν – σε αντίθεση με αυτό που λέει ο Αλέξης Τσίπρας – πρόσθετες επενδύσεις (στην *Frankfurter Allgemeine Zeitung* της 19ης Αυγούστου αναφέρεται ότι: «Για νέο χρήμα από τους κορβανάδες της ΕΕ δεν μπορεί να γίνεται λόγος»). Πριν από όλα όμως ανεβαίνει απότομα το χρέος της χώρας κατά επιπλέον 90 δισεκατομμύρια ευρώ. Σε σχέση με το ακαθάριστο εθνικό προϊόν, το δημόσιο χρέος θα βρίσκεται έτσι πάνω από το 200%, θα είναι δηλαδή διπλάσιο από το ΑΕΠ. Ακόμη και η Κριστίν Λαγκάρντ, η επικεφαλής του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, ο στόχος ύπαρξης του οποίου είναι το ξεζούμισμα των χωρών και των πληθυσμών προς όφελος του χρηματιστικού κεφαλαίου, δηλώνει: «Το χρέος της Ελλάδας δεν είναι πλέον βιώσιμο». Αυτό σημαίνει, ότι το χρέος αυτό δεν μπορεί να εξοφληθεί στον αιώνα τον άπαντα. Θα συνεχίσει όμως να είναι ο μοχλός, που κρατά την Ελλάδα στην κατάσταση ενός προτεκτοράτου της ΕΕ και της μαφίας των δανειστών.

Όλα αυτά τα καταστροφικά δεδομένα της ελληνικής κοινωνίας

δεν διαδίδονται πλέον από τα μέσα ενημέρωσης των ευρωπαϊκών μητροπόλεων. Ξαφνικά ισχύει η παροιμία: Μάτια που δεν βλέπονται, εύκολα λησμονούνται. Ακόμα και οι εκλογές της 20ης Σεπτεμβρίου δεν έχουν προκαλέσει πραγματική έξαψη στις Βρυξέλλες, στη Μαδρίτη, τη Ρώμη και το Βερολίνο. Εδώ ισχύει η φόρμουλα του Χένρι Φορντ: «Μπορείτε να διαλέξετε κάθε χρώμα για το αυτοκίνητό σας, φτάνει αυτό να είναι μαύρο». Αυτό σημαίνει στην περίπτωση της Ελλάδας: Ανεξάρτητα από την έκβαση των εκλογών, η πραγματική πολιτική στην χώρα υπαγορεύεται από τις Βρυξέλλες και το Βερολίνο.

Πως εξηγείται όμως αυτή η επιδεικτική αδιαφορία; Ο «σωφρονιστής» Σόιμπλε («είμαι λίαν ευχαριστημένος») και οι υπόλοιποι κυρίαρχοι του ευρώ είναι της άποψης, ότι το παράδειγμα της Ελλάδας είναι υποδειγματικό. Κι αυτό επειδή πέτυχαν εμφανώς και τους τρεις κεντρικούς στόχους τους. Πρώτον, να υπερασπιστούν τη λιτότητα ως κύριο θέμα κάθε οικονομικής πολιτικής στην ΕΕ – όπως αυτό φαίνεται ανάγλυφα στην Ελλάδα από τα δάκρυα εκατοντάδων χιλιάδων συνταξιούχων, τον ιδρώτα

εκατομμυρίων εργατών και την οργή δεκάδων χιλιάδων αγροτών. Δεύτερον, να κάνουν ξεκάθαρο στις κυβερνήσεις των χωρών της περιφέρειας, τι τις περιμένει. Σε αυτή την περιφέρεια, σύμφωνα με το Βερολίνο, συγκαταλέγεται τελευταία και η Γαλλία. Αυτό ισχύει και για τους μελλοντικούς συγκυβερνήτες, ήτοι για παράδειγμα, για τον σενιόρ Ιγκλέσιας του κινήματος Ποντέμος στην Ισπανία. Το μήνυμα λέει: Εκείνοι που εξεγείρονται θα χωθούν ιδιαίτερα βαθιά στη λάσπη. Τρίτον, με το να ταπεινώσουν και να αποδεκατίσουν μια αυθεντική Αριστερά. Με αυτό θέλουν να δείξουν, ότι μια αλληλέγγυα Εναλλακτική στην λιτότητα και στον καπιταλισμό του διαγκωνισμού θα οδηγήσει σε αδιέξοδο. Από αυτή την άποψη, η δήλωση του Αλέξη Τσίπρας στον ελληνικό πληθυσμό, ότι υπέκυψε στον εκβιασμό και

συμφώνησε με ένα μνημόνιο, στην αποτελεσματικότητα του οποίου δεν πιστεύει, δεν θα πείθει για καιρό. Το ζητούμενο δεν είναι, μετά την δήλωση-εξομολόγηση, η άφεση αμαρτιών. Από τώρα και στο εξής, οι υπουργοί του ΣΥΡΙΖΑ θα μπορούν να παρουσιάζουν αριστερές θέσεις μόνο στις γιορτές και στον προεκλογικό αγώνα. Τις εργάσιμες ημέρες όμως θα έχουν να εφαρμόσουν σημείο προς σημείο – νόμο προς νόμο και αστυνομική επιχείρηση προς αστυνομική επιχείρηση – ένα μνημόνιο, που συγκεκριμενοποιεί το ξεπούλημα της χώρας και παροξύνει τον διχασμό της κοινωνίας. Με το να κάνει κανείς πράξη κάτι, στο οποίο δεν πιστεύει, γίνεται αναξίπιστος.

Ακριβώς εκείνοι που έδειξαν αλληλέγγυοι με το νέο ξεκίνημα στην Ελλάδα θα έπρεπε, ύστερα από αυτή την ήττα, να μην αντιγράψουν την πολιτική της αδιαφορίας. Εμείς επιμένουμε: Η αλληλέγγυη με τον ελληνικό πληθυσμό δεν είναι θέμα μόδας. Επιπλέον, ενδιάμεσα μάθαμε, μεταξύ άλλων: Ότι η δημοκρατία είναι το αντίθετο της ευροκρατίας. Και ότι το μοντέλο του κοινού νομίσματος είναι λογικά συνδεδεμένο με την περιφρόνηση δημοκρατικών αποφάσεων. Είναι σίγουρα δυνατό να κερδίσει κανείς μια μεγάλη πλειοψηφία του πληθυσμού για ένα τολμηρό, αλληλέγγυο πρόγραμμα. Το ότι το «Όχι» της 5ης Ιουλίου δεν εφαρμόστηκε στην πράξη – ή δεν μπόρεσε να εφαρμοστεί – είναι τραγικό, αλλά ανήκει σε άλλο κεφάλαιο.

Πρέπει λοιπόν να επιχειρήσουμε τα πάντα, για να μην αποχωρήσουν από την αλληλέγγυα δράση πολλοί άνθρωποι στην Ελλάδα και την Ευρώπη, που υποστήριξαν με αισιοδοξία και ενθουσιασμό το ξεκίνημα του ΣΥΡΙΖΑ. Έτσι θα μπορούσαμε να κτίσουμε, όταν, ως επακόλουθο της κρίσης, ξαναοιζίζει ένα παράθυρο, πάνω στις εμπειρίες και στην στρατεύσή τους.

Οργισμένη επιστολή

Αξιότιμοι κύριοι αρχηγοί κρατών και κυβερνήσεων! Εξοθήσατε εκατομμύρια ανθρώπους στη Μέση Ανατολή και την Αφρική στην εξαθλίωση με την πολιτική του πολέμου και της εκμετάλλευσης, που ακολουθείτε εδώ και δεκαετίες. Εξ αιτίας σας άνθρωποι τρέπονται σε φυγή σε ολόκληρο τον κόσμο. Ένας στους τρεις πρόσφυγες στη Γερμανία κατάγεται από τη Συρία, το Ιράκ και το Αφγανιστάν. Ένας στους πέντε έρχεται από την Αφρική. Οι πόλεμοί σας είναι και η αιτία για την παγκόσμια τρομοκρατία. [...] Τώρα, η κυνική σας αδιαφορία γύρισε μπούμερανγκ και χτυπά πλέον εμάς. Ως συνήθως δεν σας περνά απ' το μυαλό να αλλάξετε πραγματικά πολιτική. Προσπαθείτε μόνο να θεραπεύσετε τα συμπτώματα. Έτσι η κατάσταση όσον αφορά την ασφάλεια γίνεται καθημερινά όλο και πιο επικίνδυνη και χαοτική. Όλο και νέοι πόλεμοι, κύματα τρομοκρατίας και προσφυγικές καταστροφές θα καθορίζουν το μέλλον του πλανήτη μας. Μια μέρα ο πόλεμος θα χτυπήσει ξανά την πόρτα της Ευρώπης. [...] Οι λαοί της Μέσης Ανατολής και της Αφρικής, των οποίων τις χώρες καταστρέψατε και ληλατήσατε, όπως και οι άνθρωποι στην Ευρώπη, που δέχονται τώρα αμέτρητους απελπισμένους πρόσφυγες, πληρώνουν υψηλό τίμημα για την πολιτική σας. Εσείς όμως νίπετε τας χείρας σας. Σας αρμόζει η θέση του κατηγορούμενου στο Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο. Και κάθε ένας από τους συνοδοιπόρους σας θα έπρεπε να χρηματοδοτήσει τη διατροφή τουλάχιστον εκατό οικογενειών προσφύγων.

Οι πολίτες του κόσμου τούτου θα έπρεπε τώρα να ξεσηκωθούν και να αντισταθούν σε εσάς, τους πολεμοκάπηλους και εκμεταλλευτές. Όπως κάποτε ο Γκάντι – χωρίς βία, επιδεικνύοντας πολιτική ανυπακοή. Πρέπει να δημιουργήσουμε νέα κινήματα και κόμματα – κινήματα υπέρ της δικαιοσύνης και της ανθρωπιάς. Και να ποινικοποιήσουμε τους πολέμους σε άλλες χώρες όπως τις ανθρωποκτονίες στη δική μας. Όσο για σας, τους υπεύθυνους για τους πολέμους και την εκμετάλλευση, πρέπει να σας στείλουμε για πάντα στο διάβολο. Φτάνει πια! Χαθείτε από μπροστά μας! Ο κόσμος είναι πολύ ομορφότερος χωρίς εσάς.

Jürgen Todenhöfer // Δημοσιεύτηκε στο Facebook του συγγραφέα στα τέλη του Αυγούστου 2015. Ο Jürgen Todenhöfer διετέλεσε βουλευτής στο γερμανικό κοινοβούλιο με το κόμμα των Χριστιανοδημοκρατών (CDU) από το 1972 ως το 1990, ενώ από το 1987 ως το 2008 ήταν διευθυντής του ομίλου μέσων μαζικής ενημέρωσης Burda.

Ανακοίνωση της σύνταξης & Διάσκεψη για την Ελλάδα

Αυτή είναι η πέμπτη έκδοση του περιοδικού FaktenCheck:HELLAS, που κυκλοφόρησε για πρώτη φορά τον Απρίλιο. Κυκλοφορεί στα ελληνικά ως ένθετο στην ημερήσια εφημερίδα Εφ.Συν, καθώς και στα Αγγλικά και τα Ισπανικά ως διαδικτυακό περιοδικό. Βλ. και τα στοιχεία έκδοσης στη σελ. 2. Το Σάββατοκύριακο 17 και 18 Οκτωβρίου το FCH και άλλοι συνεκδότες του περιοδικού διοργανώνουν ένα συνέδριο για την Ελλάδα με προσκεκλημένους από την Ελλάδα στο Βερολίνο, στο Haus der Demokratie und Menschenrechte (Οίκος για τη Δημοκρατία και τα Ανθρώπινα Δικαιώματα). Λεπτομέρειες στην ιστοσελίδα: www.faktencheckhellas.org Η συντακτική ομάδα του FCH: Heino Berg / Sebastian Gerhardt / Werner Rügemeier / Winfried Wolf / Mag Wompe

Λόγια καφενείου για τους πρόσφυγες - και οι απαντήσεις της FaktenCheck:HELLAS

Το τρέχον έτος 2015 αναμένονται στη Γερμανία ως και ένα εκατομμύριο πρόσφυγες.

Πρόκειται για τριπλά μοναδικό νούμερο: μοναδικό καθαρά ποσοτικά, ακόμα κι αν αυτό αφορά μόνο τη Γερμανία και όχι τη διεθνή κοινότητα. Μοναδικό αναφορικά με τις δυνατότητες που προκύπτουν για μία ζωντανή, νέα και πολύχρωμη κοινωνία, πράγμα που γίνεται αντιληπτό στα χιλιάδες παραδείγματα δραστηριοποίησης της κοινωνίας των πολιτών για τους πρόσφυγες. Μοναδικό όμως και αναφορικά με τον κίνδυνο ευρείας εξάπλωσης του ρατσισμού, όπως γίνεται αντιληπτός στους εμπρησμούς που λαμβάνουν χώρα καθημερινά σε καταλύματα προσφύγων στη Γερμανία. Η οργανωμένη ρατσιστική δραστηριότητα προέρχεται κατά κανόνα από ακροδεξιές ομάδες. Ωστόσο συχνά συμμετέχουν στις ρατσιστικές δράσεις και πολλές εκατοντάδες «κανονικοί πολίτες». Υπάρχουν επίσης μεγάλα τμήματα του πληθυσμού με ξεκάθαρα ξενοφοβική στάση. Οι κλασικές θολές κουβέντες καφενείου αποτελούν πρόσφορο έδαφος για την εκκόλαψη των δεξιών αυτών φρονημάτων. Στη συνέχεια θα παρουσιάσουμε και θα δώσουμε απαντήσεις σε επτά τέτοια συνθήματα της «σκοτεινής Γερμανίας».

Επιχείρημα καφενείου 1: «Το πλοίο είναι γεμάτο - η Γερμανία δεν αντέχει τον κατακλυσμό των προσφύγων»

Απάντηση της FCH Η Γερμανία δεν είναι πλοίο, αλλά μία χώρα με μέση πυκνότητα πληθυσμού που γιγασκεί και χαρακτηρίζεται από στασιμότητα. Ήδη η βιομηχανική άνοδος της Γερμανίας τον 19ο αιώνα βασίστηκε σε μεγάλο

βαθμό στην είσοδο πάνω από 300.000 Πολωνών στη χώρα. Ενόψει του ότι ο πληθυσμός τότε ήταν περίπου ο μισός σε σχέση με σήμερα και ότι υπήρξε συγκέντρωση των μεταναστών στην περιοχή του Ρουρ, το μεταναστευτικό εκείνο κύμα ήταν πολύ μεγαλύτερο από το σημερινό. Μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο ένας στους τέσσερις κατοίκους στη Λαοκρατική Δημοκρατία της Γερμανίας ήταν εμigrές (προερχόμενος από τις πρώην ανατολικές περιοχές της Γερμανίας, εδάφη που σήμερα ανήκουν στην Πολωνία και τη Ρωσία), στη Βαυαρία ένας στους πέντε. Λόγω της οικονομικής ύφεσης μάλιστα που επικρατούσε τότε, η επιβάρυνση από τους μετανάστες ήταν κατά πολύ μεγαλύτερη σε σχέση με τη σημερινή. Αντιμετωπίστηκε όμως. Από τα τέλη της δεκαετίας του 1960 ήρθαν στη Δυτική Γερμανία πάνω από δύο εκατομμύρια «Gastarbeiter» (φιλοξενούμενοι εργάτες), από την Ιταλία, την Ισπανία, την Πορτογαλία, την Ελλάδα και την Τουρκία. Σήμερα έχουν ενσωματωθεί σε μεγάλο βαθμό και ζουν ως διαρκώς φιλοξενούμενοι. Υπάρχουν σήμερα άλλα κράτη που αντιμετωπίζουν πολύ περισσότερους πρόσφυγες αναλογικά με τον πληθυσμό τους: το μικρό κράτος του Λιβάνου φιλοξενεί 1,1 εκατομμύρια σύριους πρόσφυγες, η Τουρκία 1,9 εκατομμύρια. Στην Ελλάδα μετανάστευσαν τα τελευταία είκοσι χρόνια μισό εκατομμύριο αλβανόφωνοι. Στη Γερμανία λοιπόν θα αναλογούσαν με βάση τον πληθυσμό της 4 εκατομμύρια μετανάστες.

Επιχείρημα καφενείου 2: «Η Γερμανία δεν μπορεί να σηκώσει το βάρος όλου του πόνου και της εξαθλίωσης του κόσμου τούτου».

Απάντηση της FCH Το βάρος του πόνου και της εξαθλίωσης το σηκώνουν οι πρόσφυγες. Ο απολογισμός για τη Γερμανία είναι θετικός. Το 20% των προσφύγων έχει πτυχίο πανεπιστημίου, ένα άλλο 25% έχει απολυτήριο μέσης επαγγελματικής εκπαίδευσης. Παρεμπιπτόντως, η γερμανική οικονομική και εξωτερική πολιτική φέρει πολύ μεγαλύτερο μερίδιο ευθύνης για τον πόνο και την εξαθλίωση σε πλανητικό επίπεδο, από ότι μόνο για τους πρόσφυγες που έρχονται σε εμάς. Μία περισσότερο διεξοδική ανάλυση επιχειρείται στις σελίδες 6/7.

Επιχείρημα καφενείου 3: «Οι πρόσφυγες παίρνουν χρήματα που υφαρπάζουν από τον γερμανικό λαό».

Απάντηση της FCH Το 2013 αναλογούσαν στους πρόσφυγες κοινωνικές παροχές ύψους 1,4 δις ευρώ. Το 2015 το αντίστοιχο ποσό ίσως αγγίζει τα 3 δις. Αυτό αναλογεί στο ένα δέκατο των δαπανών της Γερμανίας για την «άμυνα». Αναλογεί στο ποσό που δαπανείται στη χώρα από το 2000 και μετά για επιπρόσθετα έξοδα για την άμυνα, τον εξοπλισμό και τις επεμβάσεις στο εξωτερικό. Οι τελευταίες είναι ηθικά κατακριτέες δαπάνες. Οι πρώτες αποτελούν ηθικές επιταγές. Εξ άλλου οι αλλοδαποί αποτελούν για τη Γερμανία καλή επιχείρηση. Ένας άνθρωπος χωρίς γερμανικό διαβατήριο καταβάλλει στη Γερμανία κατά μέσο όρο 3300 ευρώ περισσότερα σε φόρους και κοινωνικές εισφορές ετησίως από ό, τι λαμβάνει από το κράτος με τη μορφή κοινωνικών παροχών. Πρόκειται για διεξοδικούς υπολογισμούς της εφημερίδας *Süddeutsche Zeitung* στις 27 Αυγούστου.

Επιχείρημα καφενείου 4: «Μα όσοι έρχονται σε εμάς είναι οικονομικοί πρόσφυγες!»

Απάντηση της FCH Προφανώς οι άνθρωποι αυτοί υπέστησαν μεγάλη ταλαιπωρία και πλήρωσαν υψηλό τίμημα για να φτάσουν μέχρι εδώ. Γνωρίζουν επίσης, ότι εδώ στη Γερμανία

δεν είναι πάντα ευπρόσδεκτοι (για να το πούμε ευγενικά). Είναι σωστό, ότι ένα τμήμα των προσφύγων φτάνει σε μας πρωτίστως λόγω οικονομικής ανάγκης. Αυτό συνέβαινε όμως εν μέρει πάντα στο παρελθόν. Πέρα από το γεγονός ότι και αυτό το είδος της μετανάστευσης πρέπει να γίνεται σεβαστό και κατά τα άλλα δεν μπορεί να εμποδιστεί, τίθεται και το εξής ερώτημα: Γιατί στις χώρες αυτές είναι τόσο έντονη η οικονομική ανάγκη; Αυτό σχετίζεται εν μέρει – αν και όχι μόνο – και με το γερμανικό «οικονομικό μοντέλο». Η επιτυχία του γερμανικού οδοστρωτήρα στον τομέα των εξαγωγών, σημαίνει ότι αλλού καταστρέφονται οι οικονομικές δομές και παράγεται ανέχεια. Η μίζερια που επέφεραν στην Ελλάδα η ΕΕ και η πολιτική της Τρόικας προκάλεσαν ανεργία στους νέους που ξεπερνά το 50% και αναγκάζουν δεκάδες χιλιάδες Έλληνες, κυρίως νέους, να εγκαταλείψουν τη χώρα.

Επιχείρημα καφενείου 5: «Οι πρόσφυγες μας παίρνουν τις δουλειές».

Απάντηση της FCH Η εξάλειψη θέσεων εργασίας στη Γερμανία οφείλεται κυρίως στην κυβερνητική πολιτική της μείωσης των δημοσίων δαπανών. Είναι επίσης αποτέλεσμα της συγκέντρωσης κεφαλαίου, της ορθολογικής εξαφάνισης θέσεων εργασίας και της μεταφοράς της παραγωγής στο εξωτερικό, π.χ. στην Κίνα. Οι μετανάστες, αντίθετα, δημιουργούν ποικιλοτρόπως νέες θέσεις εργασίας, συχνά σε μικρές επιχειρήσεις, στις οποίες με σχετικά μικρό κεφάλαιο δημιουργούνται σχετικά πολλές νέες θέσεις εργασίας. Εξ άλλου εκατοντάδες χιλιάδες μετανάστες αναλαμβάνουν δουλειές, για τις οποίες σπάνια ενδιαφέρονται όσοι έχουν γερμανικό διαβατήριο.

Επιχείρημα καφενείου 6: «Σύμφωνα με το δίκαιο της ΕΕ οι πρόσφυγες υποχρεούνται να υποβάλουν αίτηση ασύλου εκεί όπου εισήλθαν για πρώτη φορά σε ευρωπαϊκό έδαφος. Ωστόσο η Ιταλία και η Ελλάδα αφήνουν τους πρόσφυγες να πάνε σε άλλες χώρες».

Απάντηση της FCH Ισχύει. Όμως

ο κανονισμός του Δουβλίνου είναι παράλογος και άδικος. Άδικος, διότι δύο εκτεθειμένες (και οικονομικά ασθενείς και υπερχρεωμένες) χώρες, στις οποίες όπως είναι φυσικό εφοκείλουν πρώτα-πρώτα οι περισσότεροι πρόσφυγες, δεν μπορούν να φέρουν την κύρια ευθύνη για το δράμα των προσφύγων. Το δίκαιο της ΕΕ είναι παράλογο, γιατί θα έπρεπε να επιτρέπεται στους πρόσφυγες να μεταβούν στη χώρα της επιθυμίας τους. Αυτό διευκολύνει και τη μετέπειτα ενσωμάτωσή τους – π.χ. επειδή έχουν εκεί συγγενείς ή γνωστούς.

Επιχείρημα καφενείου 7: «Υπάρχουν πρόσφυγες, που μπορούν να ενσωματωθούν. Και άλλοι, που δεν ταίριαζουν στο δικό μας, δυτικό πολιτισμό».

Απάντηση της FCH Όταν ήρθαν οι πρώτοι Ιταλοί στη Δυτική Γερμανία ακούγονταν τα ίδια (ανόητα) επιχειρήματα. Αργότερα έλεγαν για τους ανθρώπους από την Τουρκία ότι «δε θα ταίριαζαν σε μας». Μετά έγινε το ίδιο με τους μετανάστες από τα Βαλκάνια. Στο μεταξύ ζουν εδώ και καιρό στο δικό μας «πολιτιστικό χώρο» κάμποσα εκατομμύρια άνθρωποι, που δεν ταίριαζαν στις παραδοσιακές σκοτεινές αντιλήψεις των γερμανικών καφενεύων. Άλλοτε ενσωματώνονται καλύτερα, άλλοτε λιγότερο καλά. Όταν συμβαίνει το τελευταίο, ο λόγος δεν είναι ούτε η θρησκεία, ούτε η καταγωγή, ούτε η γλώσσα τους. Ο λόγος έγκειται στην ανεπαρκή πολιτική, στο γεγονός ότι δεν ζουν σε αξιοπρεπείς κατοικίες, και στο ότι δεν λαμβάνουν άμεσα την απαραίτητη βοήθεια για να ενσωματωθούν – όπως μαθήματα γλώσσας, θέσεις σε παιδικούς σταθμούς και σχολεία, εκπαίδευση ή σπουδές. Και εδώ είναι η πολιτική εκείνη που (συνειδητά!) δεν προσφέρει τα απαραίτητα. Σχεδόν πάντοτε οι τοπικές αρχές ενημερώνονται μόλις λίγες εβδομάδες πριν την άφιξη των προσφύγων για το γεγονός ότι πρόκειται να αφιχθούν μετανάστες. Σχεδόν πάντα υπάρχει η απαίτηση να μετατραπεί το ένα ή το άλλο δημόσιο κτήριο σε κατάλυμα για τους πρόσφυγες εντός λίγων ημερών. Έτσι δημιουργείται χάος και υποβάλλεται ο ρατσισμός. Ήδη το γεγονός, ότι ο αρμόδιος υπουργός Τόμας ντε Μεζιέρ εξήγγειλε στις αρχές του Αυγούστου την άφιξη 400.000 προσφύγων στη Γερμανία το 2015, συνιστά ανευθυνότητα. Στα μέσα του Αυγούστου αναγκάστηκε να αυξηθεί τον αριθμό στις 800.000. Κι όμως τελικά οι πρόσφυγες θα φτάσουν το ένα εκατομμύριο. Με τη συνειδητή υποτίμηση του αριθμού των προσφύγων συνδέεται η συνειδητή έλλειψη σε καταλύματα, βοηθητικό προσωπικό, θέσεις σε παιδικούς σταθμούς και σχολεία κ.α.

Αυτός είναι ο κλασικός ρατσισμός των σαλονιών, για τον οποίο σπάνια γίνεται λόγος. Αυτός προετοιμάζει το έδαφος για την ευρεία εξάπλωση του σκοτεινού-γερμανικού ρατσισμού και για τη διάδοση των παραπάνω επτά - και όχι μόνο - επιχειρημάτων καφενείου.

Στόχοι του περιοδικού FCH και FCH-Impressum

Το *FaktenCheckHellas* (FCH) κυκλοφορεί από τον Απρίλιο του 2015 στη γερμανική γλώσσα. Από το νούμερο 5 το (FCH) υπάρχει σε έξι γλώσσες: γερμανικά, ελληνικά, αγγλικά και ισπανικά. Από το τεύχος 3 το FCH κυκλοφορεί ως ένθετο της εφημερίδας *Eφ.Συν.*

Ο στόχος του *FaktenCheckHellas* (FCH) είναι η ανάπτυξη και ενίσχυση ενός ευρωπαϊκού, ή, ακόμα περισσότερο, παγκόσμιου κινήματος αλληλεγγύης με τον πληθυσμό της Ελλάδας.

Πρόκειται για κίνημα που στρέφεται κατά της πολιτικής της λιτότητας, του φαρμάκου δηλαδή, που παρέχεται προς όφελος των μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων και των τραπεζών, και το αποτέλεσμα του οποίου είναι η φτωχοποίηση του πληθυσμού και η αύξηση των δημοσίων χρεών, καθώς και, παράλληλα προς αυτό, η εκτίναξη των κερδών και των τόκων στα ύψη.

Κίνημα, που προπαγανδίζει μια κοινωνία, στην οποία στη θέση του κέρδους και των τόκων πρέπει να μπουν οι ανθρώπινες ανάγκες, η αξιοπρέπεια του ανθρώπινου είδους και η αλληλεγγύη.

Το FCH υποστηρίζεται στη Γερμανία από 50 περίπου επώνυμα πρόσωπα και μια ντουζίνα οργανώσεις από το δημοκρατικό και σοσιαλιστικό φάσμα.

Η συντακτική επιτροπή του FCH: **Sebastian Gerhardt** (Βερολίνο) · **Werner Rügemeier** (Κολωνία) · **Mag Wompel** (Μπόχουμ) · **Winfried Wolf** (Μίχεντορφ/Βερολίνο). Αρχισυντάκτης και υπεύθυνος για τον τύπο: Winfried Wolf. Μετάφραση στα ελληνικά: *Νικολέτα Χαρανά (Θεσσαλονίκη)*; Επιμέλεια: Νίκος Χειλάς (Αθήνα και Βερολίνο).

Η γερμανική έκδοση του FCH κυκλοφορεί από το: Büro für Frieden und Soziales – BFS e.v., ταχυδρομική διεύθυνση: An den Bergen 112 · 14552 Michendorf · Deutschland.

Η συντακτική ομάδα του FCH θα χαρεί, αν το περιοδικό βρει τη μεγαλύτερη δυνατή διάδοση. Παραιτούμαστε ρητώς από ένα Copyright.

Για παραγγελίες για την έντυπη έκδοση του FCH παρακαλούμε απευθυνθείτε στο: bestellen@faktencheckhellas.org

Ένα τεύχος του οκτασέλιδου FCH στην ελληνική γλώσσα κοστίζει 50 λεπτά του ευρώ (συν ταχυδρομείο και συσκευασία).

Για περισσότερες πληροφορίες βλέπε επίσης: www.faktencheckhellas.org

Η Αριστερά πάνω σε κινούμενη άμμο

Ο ΣΥΡΙΖΑ και οι διασπάσεις του

Νίκος Χειλάς

Λυπάται για την ήττα, αλλά μπορεί να την αντέξει. «Δεν θα κλάψω για αυτήν» λέει ο πρώην υπουργός γεωργίας Βαγγέλης Αποστόλου μιλώντας για την συνθηκολόγηση του Αλέξη Τσίπρα απέναντι στους δανειστές. «Η ήττα δεν είναι τελεσίδικη. Θα αγωνιστούμε για να την ξεπεράσουμε».

Τέτοιους μαχητικούς τόνους ακούει κανείς τελευταία και από τους πρώην βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ. Όχι από όλους: 23 από αυτούς, οι οποίοι ανήκαν στην Αριστερή Πλατφόρμα, ίδρυσαν ενδιάμεσα νέο κόμμα, τη Λαϊκή Ενότητα, μερικοί άλλοι που δεν συμμετείχαν στην Πλατφόρμα τους ακολούθησαν. Ο ΣΥΡΙΖΑ κατεβαίνει έτσι στις εκλογές της 20ης Σεπτεμβρίου με πολύ μειωμένο προσωπικό.

Αλλά και η κοινοτική οργάνωση υποφέρει από τις συνέπειες της συνθηκολόγησης. Περισσότερα από 100 μέλη της Κεντρικής Επιτροπής (σε σύνολο 201) – μεταξύ των οποίων και ο γραμματέας της Τάσος Κορωνάκης – παραιτήθηκαν τις τελευταίες εβδομάδες. Χιλιάδες μέλη έφυγαν από το κόμμα, ενώ πολλές κοινοτικές οργανώσεις, μεταξύ των οποίων και εκείνη της νεολαίας, αυτοδιαλύθηκαν. Η πιο μοιραία και πιο διαδεδομένη μορφή φυγής είναι όμως ο λεγόμενος «αναχωρητισμός» – ο δρόμος προς την εσωτερική εξορία και η αποχή από κάθε δημόσια στράτευση.

Μόνο δυο χρόνια από την ίδρυσή του, τον Αύγουστο του 2013, ο ΣΥΡΙΖΑ αντιμετωπίζει έτσι τεράστιες δυσκολίες. Την πολιτική συνθηκολόγηση διαδέχθηκε η υπαρξιακή κρίση. Το σύνθημα του προέδρου του κόμματος επιτάσσει τώρα: Εκκαθάριση γραμμών από τους εσωκομματικούς αντιπάλους και εκλογική νίκη. Οι δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι μπορεί να ελπίζει με προβάδισμα έναντι της Νέας Δημοκρατίας, που θα συνοδεύεται όμως από απώλειες έναντι του εκλογικού αποτελέσματος του Ιανουαρίου του 2016. Τότε ο ΣΥΡΙΖΑ είχε πάρει το 36,8% των ψήφων έχοντας πιάσει σχεδόν την απόλυτη πλειοψηφία σε έδρες – 149 από συνολικά 300.

Η διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ έχει πολιτικές αιτίες: Την αντίθεση ανάμεσα σε εκείνους που υποστήριξαν την παραμονή της Ελλάδας στην

ευρωζώνη και σε αυτούς που ήταν εναντίον της. Η αντίθεση πήρε τη μορφή σχίσματος μετά την συνθηκολόγηση λόγω και της οργανωτικής δομής του κόμματος. Το τελευταίο προήλθε από την σύμπραξη μιας και πλέον ντουζίνιας μικρών και μεγάλων «συνιστωσών», οι οποίες κάλυπταν ένα πλατύ φάσμα της Αριστεράς – από τους μη σταλινικούς κομμουνιστές έως τους αριστερούς σοσιαλδημοκράτες, με κύρια συνιστώσα το κόμμα της μη σταλινικής Αριστεράς Συνασπισμός υπό τον Αλέξη Τσίπρα. Οι δομές των συνιστωσών παρέμειναν ωστόσο και μετά την ίδρυση του ΣΥΡΙΖΑ συμπαγείς και ενεργές. Όσο συμπαθητικές και αναγκαίες να είναι τέτοιες δομές – η συνοχή του κόμματος, υπό το κράτος των αντιθέσεων, ήταν εξαιτίας τους περιορισμένη. Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν μπορούσε με αυτές να αντέξει μια μεγάλη ήττα, πόσο μάλλον μια φριχτή συνθηκολόγηση.

Οι νέες συμμαχίες που δημιουργούνται τώρα εντός και εκτός του κόμματος δεν αντιστοιχούν ωστόσο πάντα στις παλιές δομές. «Από τότε που ανέλαβε ο ΣΥΡΙΖΑ την κυβέρνηση υπήρξε μια συνεχής ανασύνταξη των συμμαχιών και των προσώπων, ανάλογα με την θέση που είχαν στο κυβερνητικό και το κοινοτικό επιτελείο και την εκτίμηση που έκαναν για την εκάστοτε πολιτική συγκυρία» λέει ο εκδότης του περιοδικού «Δρόμος της Αριστεράς» Μιχάλης Σιάχος. Στο τέλος όμως αποκρυστάλλωθηκαν τέσσερις κύριες ομάδες, οι οποίες διαθέτουν και μια συνέχεια με τις αρχικές τους οργανώσεις:

Οι «άνθρωποι του προέδρου», οι υποστηρικτές του Αλέξη Τσίπρα, όπως ο ήδη αναφερθείς Βαγγέλης Αποστόλου. Αυτοί χαρακτηρίζουν την συνθηκολόγηση μονόδρομο και την δικαιολογούν με τα θετικά στοιχεία της: Σε αυτά ανήκουν τα μικρότερα πρωτογενή πλεονάσματα, που ζητούν τώρα, σε αντίθεση με παλιότερα, οι δανειστές, τα 36 δισεκατομμύρια ευρώ, τα οποία διατίθενται ήδηθεν μέχρι το 2019 για νέες επενδύσεις (στην πραγματικότητα πρόκειται για χρήματα, που προέρχονται από τα διαρθρωτικά ταμεία της ΕΕ και βρίσκονται ήδη από καιρό στη διάθεση της ελληνικής κυβέρνησης), καθώς και

οι προσδοκώμενοι καλύτεροι όροι για το τεράστιο ελληνικό χρέος. Το κύριο επιχείρημα τους είναι: Ο Τσίπρας είχε να διαλέξει μόνο ανάμεσα στο συμφωνηθέν τρίτο πρόγραμμα με τους σκληρούς συνοδευτικούς όρους (μνημόνιο) και στην άτακτη χρεοκοπία. Με τον επιτευχθέντα συμβιβασμό κατόρθωσε έτσι να αποφύγει την χρεοκοπία και να κρατήσει την Ελλάδα «εντός Ευρώπης». Επιπλέον έτσι κέρδισε χρόνο που θα του επιτρέψει αργότερα, υπό ευνοϊκότερες συνθήκες, να ξαναπεράσει στην επίθεση. Οι βουλευτές που παρέμειναν στο κόμμα, ήτοι 122, είπαν «Ναι» στον συμβιβασμό – αν και όλοι τους σχεδόν παραπονιούνται ότι τον αποδέχονται μόνο με βαριά καρδιά. Οι σημαντικότεροι «άνθρωποι του προέδρου» είναι ο πρώην αντιπρόεδρος της κυβέρνησης Γιάννης Δραγασάκης, ο υπουργός επικρατείας Νίκος Παππάς και ο πρώην υπουργός οικονομίας Γιώργος Σταθάκης.

Ο Η «Αριστερή Πλατφόρμα» υπό τον πρώην υπουργό ενέργειας Παναγιώτη Λαφαζάνη, από την οποία προήλθε η Λαϊκή Ενότητα. Αυτή κατηγορεί τον Τσίπρα για βλαβερή και αναίτια συνθηκολόγηση, η οποία «χαράμισε» άσκοπα το πολυτιμότερο ατού του ΣΥΡΙΖΑ, το «Όχι» του δημοψηφίσματος της 5ης Ιουλίου, κατά το οποίο το 61,3% των ψηφοφόρων τάχθηκε σαφώς εναντίον των απαιτήσεων των δανειστών. Για τον Λαφαζάνη ο ΣΥΡΙΖΑ έχει μεταλλαχθεί ήδη σε συστημικό κόμμα, το οποίο διαχειρίζεται πλέον απλώς με «αριστερό τρόπο» το μνημόνιο. Η ευρωζώνη στην σημερινή νεοφιλελεύθερη εκδοχή της, λέει, δεν επιδέχεται βασικές μεταρρυθμίσεις. Η επιστροφή στη δραχμή είναι επομένως αναγκαία όπως και το grexit, η έξοδος της Ελλάδας από την ευρωζώνη.

Αυτά και άλλα επέφεραν στη Λαϊκή Ενότητα το παράνομο «κόμμα της δραχμής». Ο Τσίπρας την κατηγορεί μάλιστα, ότι είναι αντικειμενικά συνεργός του Σόμιπλε, αφού κι αυτός απαιτεί το grexit. Ο γνωστότερος εκπρόσωπός της, δίπλα στο Λαφαζάνη, είναι ο οικονομολόγος Κώστας Λαπαβίτσας.

Ο «Οι 53 plus». Αυτή η ομάδα πήρε το όνομά της από τον αριθμό των μελών της στην Κεντρική Επιτροπή του ΣΥΡΙΖΑ. Οι 53 τάσσονται κατά της συμφωνίας με τους δανειστές

και απαιτούν την ακύρωση του μνημονίου. Ο αρχικός τους στόχος ήταν να συζητήσουν το θέμα σε έκτακτο συνέδριο, που θα λάμβανε χώρα στα τέλη Σεπτεμβρίου. Με την προκήρυξη των νέων εκλογών όμως, ο Τσίπρας ματαίωσε το σχέδιό τους. Από τότε αισθάνονται προδομένοι. Παρόλα αυτά συμμετείχαν στην πανελλαδική διάσκεψη του κόμματος, που συγκάλεσε ο Τσίπρας στο τέλος Αυγούστου και δήλωσαν πρόθυμα να συμμετάσχουν εκ νέου στις εκλογικές λίστες του ΣΥΡΙΖΑ. Με την ευκαιρία δήλωσαν, ότι επιμένουν στην απεμπλοκή από το μνημόνιο – αλλά μόνο μετά την εφαρμογή του! Σπάνια περίπτωση πολιτικής σχιζοφρένειας! Ο γνωστότερος εκπρόσωπος τους

προτείνει την συγκρότηση ενός λαϊκού κινήματος, το οποίο θα στοχεύει στην απεμπλοκή από το μνημόνιο και την ευρωζώνη και θα υπερβαίνει τα ταξικά σύνορα. Στην ΑΚΟΑ συμμετείχαν 4 (πρώην) βουλευτές. Ο πλέον «φαμόζος» εκπρόσωπός της είναι ο Ρούντι Ρινάλντι.

Μεταξύ των τεσσάρων κύριων «μπλοκ» κινούνται πολυάριθμες μικρότερες ομάδες, οι οποίες παίζουν ωστόσο έναν όχι ασήμαντο ρόλο στην σύμψηξη μεγαλύτερων συμμαχιών.

Συγχρόνως μπαίνουν τώρα στο παιχνίδι οργανώσεις και κινήματα, που κινούνται αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ και βρίσκονταν μέχρι τώρα στη σκιά του. Ανάμεσά τους είναι το «Plan B» (= επιστροφή στη δραχμή) του πρώην προέδρου του ΣΥΡΙΖΑ Αλέκου Αλαβάνου και η οργάνωση Ανταρσία. Ο Αλαβάνος έχει συμπήξει ήδη εκλογική συμμαχία με τον Λαφαζάνη. Η Ανταρσία κατεβαίνει αντίθετα αυτόνομη στις εκλογές – μόνο μικρό μέρος της συνέπραξε με την Λαϊκή Ενότητα.

Το αριστερό στρατόπεδο είναι έτσι σήμερα όσο ποτέ άλλοτε διασπασμένο. Ο Τσίπρας υπόσχθηκε πάντως, να μην αρχίσει «εμφύλιο πόλεμο» με τους πρώην κοινοτικούς του συντρόφους στο πλαίσιο του προεκλογικού αγώνα – κάτι που έχει κρατήσει μέχρι τώρα.

Οι προοπτικές δεν είναι πάντως σε καμιά περίπτωση ρόδινες – ούτε και σε περίπτωση δεύτερης νίκης του Τσίπρα.

BIO.ME: Η αυτοδιαχείριση υπό τον έλεγχο των εργατών βρίσκεται σε κίνδυνο!

Το προσωπικό του αυτοδιαχειριζόμενου εργοστασίου βιολογικών απορρυπαντικών στη Θεσσαλονίκη αναγκάστηκε να προβεί σε έκτακτη ανακοίνωση στις 25 Αυγούστου 2015, με την οποία εξέφραζε ανησυχίες για την ασφάλεια των αγωνιζόμενων εργαζομένων στο εργοστάσιο της BIO.ME (βλ. τη σχετική αναφορά στο FCH03). Η έντονη απειλή για το εγχείρημα προκλήθηκε από μία επίκαιρη δικαστική απόφαση, που χαρακτηρίζει τη BIO.ME – την επιχείρηση παραγωγής δομικών υλών που εγκαταλείφθηκε από τους ιδιοκτήτες της τον Μάιο του 2011 – ως «εταιρεία σε πτώχευση, για την οποία έχει οριστεί σύνδικος πτώχευσης».

Μέχρι στιγμής δεν έχει επιτευχθεί η νομοποίηση της αυτοδιαχείρισης από τους εργάτες και τις εργάτριες, οι οποίοι δεν είχαν πληρωθεί για έναν ολόκληρο χρόνο και στη συνέχεια κατέλαβαν το εργοστάσιο. Από τις επαφές μεταξύ της εισαγγελίας της Θεσσαλονίκης και του σύνδικου πτώχευσης προκύπτει ότι έχει προγραμματιστεί κάποια «επιθεώρηση», που ενδεχομένως να λάβει χώρα υπό τη συνοδεία αστυνομικών δυνάμεων. Προκύπτει ο κίνδυνος να χαρακτηριστούν τα μέλη του προσωπικού παράνομοι καταληψίες, να εξαναγκαστούν σε αποχώρηση από το εργοστάσιο και ίσως ακόμα και να συλληφθούν! Οι εργαζόμενοι και οι εργαζόμενες καλούν γι αυτό «όλες τις συλλογικότητες και όλους τους αγωνιστές που βρίσκονται από την πρώτη στιγμή στο πλάι των εργαζομένων της BIO.ME, να είναι σε άμεση επιφυλακή για την υπεράσπιση του εγχειρήματος». Αυτό απαιτεί άμεσες διαμαρτυρίες και δηλώσεις αλληλεγγύης σε διεθνές επίπεδο! Η συντακτική ομάδα του LabourNet Germany βρίσκεται σε επαφή με το προσωπικό και δημοσιεύει όλες τις πληροφορίες και το παρασκήνιο σε ντοσιέ. <http://www.labournet.de/?p=10220>.

είναι ο πρώην υπουργός οικονομικών Ευκλείδης Τσακαλώτος.

Ο Η «ΚΟΕ» (Κομμουνιστική Οργάνωση Ελλάδας). Ασκηση από πρώτη στιγμή κριτική στην «δεξιά» πολιτική της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ. Ενδιάμεσα αποχώρησε από τον ΣΥΡΙΖΑ λόγω της «σοσιαλδημοκρατικοποίησης» της κυβερνητικής ομάδας. Ως μέσο για την έξοδο από το σημερινό αδιέξοδο

«Η νέα κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ θα αντιμετωπίζει καθημερινά αξεπέραστες δυσκολίες» προβλέπει ο Σιάχος. Το ενδεχόμενο νέας διάσπασης θα αποτελεί καθημερινό βραχνά. Αλλά και οι αντίπαλοι του Τσίπρα βρίσκονται σε επισφαλές έδαφος. «Η ελληνική Αριστερά κινείται πάνω σε κινούμενη άμμο» προσθέτει. Καθόλου απίθανο, να καταποντιστεί σε αυτήν.

Η Αριστερά με τρεις τοποθετήσεις

Μετά το «Ναι» του επικεφαλής του ΣΥΡΙΖΑ και Έλληνα πρωθυπουργού και της πλειοψηφίας των βουλευτών του ΣΥΡΙΖΑ στο νέο μνημόνιο ξέσπασε έντονη συζήτηση στο κόμμα και στις οργανώσεις που προέκυψαν από την διάσπασή του. Στη σελίδα 3 ο Νίκος Χειλάς αναλύει συνοπτικά τη συζήτηση αυτή. Στην παρούσα σελίδα παρουσιάζουμε τρία σύντομα κείμενα αναφορικά με τις τοποθετήσεις του ΣΥΡΙΖΑ που εκπροσωπούνταν στο κοινοβούλιο προτού αυτό διαλυθεί: Το πρώτο κείμενο αποτελεί την

τοποθέτηση της πλειοψηφίας των βουλευτών του ΣΥΡΙΖΑ και συντάχθηκε από το Νίκο Φίλη, επικεφαλής της (συρρικνωμένης) κοινοβουλευτικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ. Το δεύτερο κείμενο παρουσιάζει τη βασική άποψη της αριστερής «Λαϊκής Ενότητας», που προέκυψε από τη διάσπαση, και συντάχθηκε από την Έλενα Ψαρρέα, βουλευτή Μεσσηνίας. Η τοποθέτηση της «μεσαίας ομάδας» («53+»), παρουσιάζεται στο τρίτο κείμενο.

«Η Αριστερά δεν τα παρατάει»

Νίκος Φίλης, κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος ΣΥΡΙΖΑ

Το στοίχημα είναι κρίσιμο και επώδυνο. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ μετά τη μεγάλη και άνιση μάχη που έδωσε ενάντια στις κυρίαρχες νεοφιλελεύθερες πολιτικές στην Ευρώπη, μετά την ήττα της στα αλώνια των Βρυξελλών και του Βερολίνου, αλλά και την επιτυχία της να κρατήσει την Ελλάδα έξω από μια καταστροφική οικονομική και γεωπολιτική περιπέτεια, στην οποία την ωθούσαν οι Σόιμπλε και Σία, έχασε την κοινοβουλευτική της πλειοψηφία.

Και την έχασε από συντρόφους, που επέλεξαν έναν άλλο δρόμο για την Ελλάδα, με Gexit και επιστροφή στο εθνικό νόμισμα, χωρίς ένα σχέδιο, με το οποίο θα μπορούσε να κρατηθεί η καθημαγμένη από πέντε χρόνια λιτότητας και ύφεσης κοινωνία όρθια.

Οπότε προχωράμε σε εκλογές. Με λιγότερες ψευδαισθήσεις από τον Ιανουάριο του 2015 για τη δυνατότητα μιας κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, μιας αριστερής κυβέρνησης σε μια μικρή χώρα της Ευρώπης, να γίνει μόνη της το ανάχωμα στην προέλαση του καταστροφικού νεοφιλελευθερισμού.

Με περισσότερη αποφασιστικότητα να διευρύνουμε τις ρωγμές που δημιούργησε στη σκληρή ευρωπαϊκή κρούστα η μάχη που δώσαμε όλους τους προηγούμενους μήνες. Ελπίζοντας ότι σύντομα θα έχουμε συμμάχους σ' αυτή τη μάχη, μετά τις εκλογές του φθινόπωρου στις χώρες του Νότου, την Ισπανία και την Πορτογαλία.

Και κυρίως με την πεποίθηση ότι ο ΣΥΡΙΖΑ μπορεί ακόμη και σε αυτό το άκρως εχθρικό περιβάλλον για τους πιο αδύναμους, να τους υπερασπιστεί, να επαναφέρει τη χώρα στα πόδια της, σαφώς με μεγάλο κόστος, το οποίο όμως είναι αποφασισμένος να το εναποθέσει στις πλάτες των έχοντων. Για πρώτη φορά από τότε που ξέσπασε η κρίση, τα οργανωμένα συμφέροντα της διαφθοράς, της διαπλοκής και της φοροδιαφυγής θα έχουν αποφασισμένο αντίπαλο.

Η Αριστερά δεν τα παρατάει. Δεν έχει δικαίωμα να τα παρατήσει.

Η στήριξη της ευρωπαϊκής αριστεράς σ' αυτή την προεκλογική μάχη είναι για τον ΣΥΡΙΖΑ απολύτως απαραίτητη. Έχουμε ανάγκη να νοιώσουμε ότι οι σύντροφοι σε όλη την Ευρώπη θα υποστηρίξουν τη μάχη μας για περισσότερη κοινωνική δικαιοσύνη, για μικρές νίκες επί της λιτότητας. Οι θα υποστηρίξουν τη διαπραγμάτευσή μας για μια απομείωση του ελληνικού χρέους, που αρχίζει το φθινόπωρο.

Και είμαστε βέβαιοι ότι τόσο τις επόμενες εβδομάδες όσο και στο μέλλον θα συντονίσουμε τις δυνάμεις μας στην πολιτική και την κοινωνία, ώστε να αντιμετωπίσουμε όλοι μαζί το τεράστιο ζήτημα της μετανάστευσης και των προσφυγικών ροών, με γνώμονα την αλληλεγγύη και τον σεβασμό στα ανθρώπινα δικαιώματα. Και θα γίνουμε ανάχωμα στις ρατσιστικές λογικές και τους εθνικούς εγωισμούς που ενισχύουν στην ήπειρό μας την ακροδεξιά.

«Νικήσαμε το φόβο»

Έλενα Ψαρρέα, Υποψήφια Βουλευτριά Μεσσηνίας Λαϊκής Ενότητας

Η Λαϊκή Ενότητα θέλει να αποτελέσει μια πολύμορφη και πλατιά συμμαχία του αριστερού ριζοσπαστικού και συνεπούς αντιμνημονιακού χώρου, η οποία απευθύνει κάλεσμα στο τεράστιο φάσμα του Όχι της 5ης Ιουλίου, δηλαδή στους εργαζόμενους, τα λαϊκά στρώματα, στους αγρότες που καταστρέφονται από το Τρίτο Μνημόνιο, στους αυτοαπασχολούμενους και τα μεσαία στρώματα που έχουν πληγεί αφάνταστα από την κρίση, στους άνεργους/άνεργες, στους νέους και τις νέες που ζουν μέσα στον ζόφο και υποχρεώνονται να εγκαταλείψουν την χώρα, στις γυναίκες που έχουν δυσανάλογο βάρος συμμετοχής στις συνέπειες των μνημονίων.

Με όλους και όλες που ανήκουν σε αυτό το ταξικό και κοινωνικό φάσμα, με τους αγωνιστές /τριες των κοινωνικών κινημάτων, τις ομάδες που αντιμετωπίζουν διακρίσεις και ανισότητες, οικοδομούμε ένα ισχυρό κοινωνικό και πολιτικό μέτωπο για να οργανωθεί η κοινωνική αντίσταση στα μνημόνια προκειμένου να γίνει πράξη η ανατροπή τους σε όφελος όλης της κοινωνίας.

Η κοινωνική πλειοψηφία έχει θέσει κατηγορηματικά ένα πολιτικό ζήτημα που συμπυκνώνεται στο γεγονός ότι δεν αντέχει να σηκώνει τις συνέπειες της κρίσης, δεν μπορεί να ζήσει με πρόσθετη λιτότητα, πρόσθετα μνημόνια. Αυτή η απαίτηση μπορεί να υλοποιηθεί μόνο με την επιλογή σύγκρουσης με την Ευρωζώνη. Μια Ευρωζώνη που οι πολιτικές της είναι συνυφασμένες με τη λιτότητα. Για να σπάσει ο ατέρμονος κύκλος εφαρμογής των μνημονίων χρειάζεται με μονομερείς ενέργειες να προχωρήσει η εθνικοποίηση των τραπεζών, η κοινωνικοποίηση στρατηγικών επιχειρήσεων, η μονομερής διαγραφή του χρέους, όλα αυτά σε συνδυασμό με τη φορολόγηση του μεγάλου κεφαλαίου. Το ευρώ-και αυτό ήθελε να συμπυκνώσει και το σύνθημα «καμία θυσία για το ευρώ»- δεν είναι απλώς ένα νόμισμα, είναι ένα πολιτικό πρόγραμμα που αναπαράγει τον σκληρό νεοφιλελευθερισμό και την καπιταλιστική εκμετάλλευση, τις ανισότητες μεταξύ των οικονομικών της Ευρώπης, την πολιτική αντιμεταρρυθμίσεων σε βάρος των εργατικών στρωμάτων.

Η προεκλογική περίοδος ξεκινάει με την απαίτηση των δανειστών για άμεση εφαρμογή των μέτρων του μνημονίου. Να μη χυθεί ούτε μια μέρα ύφεσης, ούτε μια μέρα φτώχειας. Όμως δεν υπάρχει τίποτα πιο πειστικό από ότι την ίδια την πραγματικότητα, δεν υπάρχει τίποτα πιο ισχυρό από τη θέληση των νέων που αρνούνται τους εκβιασμούς, αρνούνται τα αδιέξοδα.

Τοποθέτηση της ομάδας «53+»

Απόσπασμα από την παρέμβαση της ομάδας «53+» στις 30 Αυγούστου

Οι εκλογές της 20ής Σεπτεμβρίου είναι σταθμός για τη χώρα και την Αριστερά, τον ΣΥΡΙΖΑ. Θα είναι καθοριστικό γεγονός και για την ευρωπαϊκή Αριστερά, η οποία, παρά την αμηχανία που προκάλεσαν οι καταγιστικές εξελίξεις μετά το δημοψήφισμα, εξακολουθεί να παρακολουθεί την Αριστερά στην Ελλάδα και την προσπάθειά της να διεκδικήσει ξανά την ευθύνη της κυβερνητικής εξουσίας.

Όμως, θα είναι σταθμός με διαφορετικό περιεχόμενο, με διαφορετικό διακύβευμα από αυτό των εκλογών της 25ης Ιανουαρίου. Ο χρόνος είναι ελάχιστος, τα εμπόδια μεγάλα, αλλά είμαστε υποχρεωμένοι, όλοι μαζί, να οργανώσουμε τον αγώνα για ένα νικηφόρο αποτέλεσμα, για μια αυτοδύναμη κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ. Να αποκλείσουμε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα συμμετέχει στη συγκρότηση κυβέρνησης με κόμματα που το πρόγραμμά τους είναι ασύμβατο με το δικό του πρόγραμμα.

Παράλληλα, χρειάζεται να διαμορφώσουμε ένα πειστικό εναλλακτικό σχέδιο -που δεν το είχαμε-, με προετοιμασία και συμμετοχή της κοινωνίας, με ουσιαστική σχέση με την ευρωπαϊκή Αριστερά, που να οδηγεί έξω από τα μνημόνια και τα νεοφιλελεύθερα μονοπάτια...

Η απόφαση της ηγεσίας της κυβέρνησης, που κατά περίπτωση επιλέγει να μιλά ως ηγεσία και του κόμματος, να μην υλοποιηθεί το έκτακτο συνέδριο που αποφάσισε με μεγάλη πλειοψηφία η Κ.Ε., υπήρξε λανθασμένη και ήδη ζούμε τις δραματικές επιπτώσεις της στον κόσμο του κόμματος και της Νεολαίας. Αποστρατεύσεις, αποχωρήσεις, παραιτήσεις παρατηρούνται σε μεγάλη έκταση και σε όλα τα επίπεδα (βουλευτές, μέλη της Κ.Ε., μέλη νομαρχιακών επιτροπών, μέλη οργανώσεων).

Πρόκειται για ένα δυναμικό που όλο το προηγούμενο διάστημα έδωσε μάχες με αυταπάρνηση και ανιδιοτέλεια και εμείς αυτό δεν το ξεχνάμε. Θα εργαστούμε σκληρά για να εμποδίσουμε φαινόμενα ανθρωποφαγίας, για να διατηρηθούν διάλογοι ουσιαστικής επικοινωνίας, για να κρατηθεί ζωντανή η ιδέα της ενότητας και της ανασύνθεσης της Αριστεράς σε ριζοσπαστική και κινηματική κατεύθυνση.

Η ηγεσία πρέπει να σταθεί αυτοκριτικά μπροστά στο φαινόμενο και να αρχίσει αμέσως η αντιστροφή του. Στο απλό μέλος ή και φίλο του κόμματος δόθηκε, δυστυχώς, το σήμα, ιδίως την περίοδο των επτά μηνών της διακυβέρνησης, ότι το μόνο καθήκον του ήταν να παρακολουθεί τις κυβερνητικές αποφάσεις και να τις στηρίζει στην κοινωνία.

[...] Όμως, τα κόμματα της Αριστεράς δεν φτιάχνονται από αρχηγούς, αλλά από αρχές, ιδέες, προγράμματα και τους αγώνες των ανθρώπων της.

Οι πρόσφυγες πολέμου έρχονται παρά τον εκφοβισμό και τον κίνδυνο θανάτου!

Η κατάσταση στην Ελλάδα χειροτερεύει καθημερινά. Οι μάζες των προσερχόμενων έχουν αχρηστέψει πολλά κρατικά και ευρωπαϊκά προγράμματα. Το άμεσο αίτημα είναι: Πλήρης μεταβολή της ευρωπαϊκής πολιτικής για τους πρόσφυγες! Πρόσφατα μήκαν 2000 πρόσφυγες από την Ειδομένη στη FYROM αφήνοντας πίσω τους 50 ένοπλους συνοριακούς φρουρούς, που την προηγούμενη ημέρα τους είχαν πυροβολήσει με δακρυγόνα και χειροβομβίδες λάμψης. Το πόσο απάνθρωπες είναι οι συνθήκες στη Λέσβο, το περιγράφει εντυπωσιακά η ομοσπονδιακή βουλευτής Χάικε Χένσελ (σελ. 8). Ο δημοσιογράφος της Εφ.Συν Δημήτρης Αγγελίδης δίνει μια γενική έποψη της αλματώδους αύξησης του αριθμού των

προσφύγων και, σε αντίθεση με αυτό, τα μικρά νέα χρηματικά ποσά που ενέκρινε η ΕΕ για την Ελλάδα. Ο Αγγελίδης και ο Τσαρτσάνης αναφέρονται σε μαρτυρίες προσφύγων για μυστηριώδεις επιδρομές εναντίον τους σε θάλασσα και γη, που χρήζουν επείγουσας διαλεύκανσης. Η Καταρίνα Σταμ, νομική σύμβουλος του Διακοινικού Έργου του ΕΚΔ, δείχνει πως πρέπει να είναι η αιτούμενη μεταβολή. *Λοροθέα Βακάλης*

Πρόσφυγες ξεπερνούν χωρίς αναστολές τους συνοριακούς φρουρούς. Foto: Βασίλης Τσαρτσάνης

Όχι άλλοι νεκροί στα θανατηφόρα προσφυγικά μονοπάτια!

Σχετικά με την επίκαιρη κατάσταση της μετανάστευσης στην Ελλάδα

Δημήτρης Αγγελίδης (Εφημερίδα των Συντακτών) και Dorothee Vakalis

Μάχη με το χρόνο και τα άδεια ταμεία δίνει η ελληνική κυβέρνηση προκειμένου να καλύψει τις τεράστιες ελλείψεις στον τομέα της υποδοχής και της φιλοξενίας προσφύγων και μεταναστών.

Σύμφωνα με έκθεση της Ύπατης Αρμοστείας των Ηνωμένων Εθνών για τους πρόσφυγες (UNHCR) στις 14/08, ο αριθμός των ανθρώπων που έφτασαν στα νησιά του Αιγαίου από την Τουρκία το πρώτο εξάμηνο του 2015 ανέρχεται στους 158.468, ενώ στο χερσαίο πέρασμα στον Έβρο καταγράφηκαν 1.716. Στο ίδιο χρονικό διάστημα εξέκελλαν στην Ιταλία περίπου 85.000 άνθρωποι. Είναι βέβαιο, ότι η τάση αυτή θα ενισχυθεί τους επόμενους μήνες. Μόνο τον Ιούλιο καταγράφηκαν 50.242 αφίξεις. Ο αντίστοιχος αριθμός για το 2014 ήταν πολύ μικρότερος, συνολικά «μόνο» 43.500. Στις αρχές του Σεπτεμβρίου είχαν ήδη καταγραφεί 230.000 άτομα, μιλάμε για μέχρι και 5.000 αφίξεις καθημερινά.

Παρόλο που η προηγούμενη κυβέρνηση είχε δεσμευτεί να δημιουργήσει 1.500 νέες θέσεις ανοιχτής φιλοξενίας προσφύγων μέχρι το τέλος του 2014, δεν δημιουργήσε καμία, ρίχνοντας το βάρος της πολιτικής της, όπως και το μεγαλύτερο μέρος των ευρωπαϊκών κονδυλίων, στη δημιουργία και τη λειτουργία κέντρων κράτησης, όπου κρατούνταν μετανάστες χωρίς χαρτιά για διάστημα που ξεπερνούσε συχνά το ανώτατο επιτρεπτό όριο των 18 μηνών. Ο αριθμός των κρατούμενων δε δημοσιεύτηκε ποτέ, εκτιμούμε όμως ότι ήταν πολύ περισσότερα από 10.000 άτομα. Ο στόχος των φυλακών αυτών ήταν να χρησιμοποιηθούν κυρίως ως εργαλείο εκφοβισμού - μάταια! Επιπλέον, η Ελλάδα αθέτησε την υποχρέωσή της να υποβάλει μέχρι τον περασμένο Οκτώβριο σχέδιο χρηματοδότησης στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή, προκειμένου να εγκριθούν τα προγράμματα του Ταμείου Ασύλου, Μετανάστευσης και Ένταξης και του Ταμείου Εσωτερικής Ασφάλειας για το 2014-2020. Γι αυτό και δημιουργήθηκε ασφυξία για την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ το 2015. Οι σχετικές αιτήσεις υποβλήθηκαν τελικά στα τέλη Ιανουαρίου, λίγο μετά την ανάληψη των καθηκόντων της Υπουργού Μεταναστευτικής Πολιτικής Τασίας Χριστοδουλοπούλου.

Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ανακοίνωσε

τελευταία ότι θα διαθέσει στην Ελλάδα περισσότερα από 470 εκατομμύρια ευρώ στο μεταναστευτικό και το προσφυγικό τα επόμενα πέντε χρόνια. Ο βασικός στόχος της ΕΕ συνεχίζει να είναι ο εκφοβισμός. Η χρηματοδότηση θεωρήθηκε στην Ελλάδα μικρή σε σχέση με τις πολύ αυξημένες φετινές ανάγκες, αν και είναι αισθητά βελτιωμένη σε σχέση με τα 386 εκατομμύρια ευρώ που διέθεσε στην Ελλάδα η Ευρωπαϊκή Επιτροπή την πενταετία 2008-2013. Η Ύπατη Αρμοστεία των Ηνωμένων Εθνών για τους Πρόσφυγες (UNHCR) ζήτησε από την Ελλάδα να καταβάλει άμεσα μεγαλύτερες προσπάθειες στον τομέα της καταγραφής και της υποδοχής. Με τι πόρους όμως; Καθώς τα χρήματα δεν αναμένεται να εκταμειωθούν πριν τα τέλη Σεπτεμβρίου, η στοιχειώδης διαχείριση της προσφυγικής ροής μέχρι τότε γίνεται κατά κύριο λόγο από ομάδες αλληλέγγυων πολιτών, από μη κυβερνητικές οργανώσεις, και από τους ελάχιστους πόρους της τοπικής αυτοδιοίκησης (βλ. σελ. 8). Στα περισσότερα νησιά πάντως, με εξαίρεση την Κω, υπάρχει πάντως διάθεση συνεργασίας από τις δημοτικές αρχές.

Δεδομένου ότι δεν υπάρχουν αρκετοί αστυνομικοί για να προχωρήσουν γρήγορα τη διαδικασία της ταυτοποίησης, χιλιάδες πρόσφυγες αναγκάζονται να παραμένουν απελπισμένοι στα νησιά μέχρι και είκοσι ημέρες. Στο διάστημα αυτό κοιμούνται σε δρόμους, σε πλατείες, σε πάρκα ή σε εγκαταλεημένα ξενοδοχεία, χωρίς να υπάρχει κεντρική μέριμνα για τη σίτισή τους ή για την ιατροφαρμακευτική τους περιθαλψη. Στα τέλη των διακοπών, κατά την οποία τα πλοία είναι ήδη υπερπλήρη λόγω της επιστροφής των παραθεριστών, προκύπτει το επιπλέον πρόβλημα της μεταφοράς τους στην ηπειρωτική Ελλάδα. Τα ελληνικά πλοία έχουν αντλήσει μέχρι τώρα τεράστιο οικονομικό κέρδος από τους πρόσφυγες. Τις τελευταίες μέρες η κυβέρνηση ναύλωσε το πλοίο «Ελευθέριος Βενιζέλος», που μεταφέρει κάθε φορά 2.500 πρόσφυγες στον Πειραιά. Οι πρόσφυγες πληρώνουν οι ίδιοι για τα εισιτήρια τους (45-60 ευρώ ανά άτομο).

Παρόμοια κατάσταση έχει δημιουργηθεί και στην Αθήνα, όπου καταφεύγουν για λίγες μέρες οι πρόσφυγες όταν φεύγουν από τα νησιά. Στο μεγαλύτερο πάρκο της

Αθήνας, το Πεδίον του Άρεως, περίπου 700 πρόσφυγες δημιούργησαν έναν αυτοσχέδιο καταυλισμό. Καθώς το θέμα πήρε εκρηκτικές διαστάσεις στα ΜΜΕ, η κυβέρνηση, σε συνεργασία με το δήμο Αθηναίων, δημιούργησε στα μέσα Αυγούστου σε δημοτικό οικόπεδο στην περιοχή Ελαιώνες τον πρώτο μαζικό χώρο ανοιχτής φιλοξενίας της πρωτεύουσας, χωρητικότητας 700 ατόμων. Παρά τις τεράστιες οικονομικές δυσκολίες (είναι χαρακτηριστικό ότι δεν υπήρχαν χρήματα για να αγοραστούν τέντες, ενώ η τοποθέτηση κλιματιστικών στα κοντέινερ έγινε δυνατή χάρη σε δωρεές εταιρειών), η συνεργασία κράτους, τοπικής αυτοδιοίκησης, οργανώσεων και φορέων κατάφερε να δημιουργήσει ένα χώρο φιλοξενίας που πληροί τα διεθνή στάνταρ και δείχνει το δρόμο για ανάλογα εγχειρήματα στα νησιά, ώστε να ανακουφιστεί και εκεί στοιχειωδώς η κατάσταση.

Στο μεταξύ η ΕΕ σχεδιάζει τη δημιουργία τεράστιων κέντρων υποδοχής («reception centres») υπό

τον έλεγχο των ειδικών περιφερειακών ομάδων της ΕΕ (EURTF). Ο γερμανός υπουργός Εσωτερικών ντε Μεζιέρ είναι βασικός πρωτεργάτης του εγχειρήματος αυτού. Ο στόχος είναι η λεγόμενη προσέγγιση (καταγραφή) των «Hot-spots» με επιταχυνόμενη διαδικασία χωρίς κοινωνικό έλεγχο. Ένα τέτοιο κέντρο καταγραφής θα δημιουργηθεί στον Πειραιά. Το πρώτο είναι ήδη υπό κατασκευή στην πόλη Κατάνη της Σικελίας. Προβλέπεται η δημιουργία τέτοιων κέντρων και εκτός της ΕΕ, π.χ. στην Τουρκία.

Αυτές οι φυλακές της ΕΕ χρησιμοποιούνται για εκφοβισμό και αποτελούν συνέχεια της απάνθρωπης πολιτικής της ΕΕ για τους πρόσφυγες και όσων προστάζει ο κανονισμός του Δουβλίνου. Στα έγκατά τους θα παραμείνουν εγκλωβισμένοι για μήνες χιλιάδες πρόσφυγες πολέμου μακριά

από τη δημοσιότητα, σαν να επρόκειτο για εγκληματίες (κυρίως μακριά από την απροσδόκητα έντονη κοινωνική αλληλεγγύη στη Γερμανία). Άνδρες και γυναίκες, με άλλα λόγια οικογένειες, χωρίζονται, οι ομάδες αλληλεγγύης δεν έχουν καμία πρόσβαση και εφαρμόζεται μία αδιαφανής διαδικασία επιλογής με γρήγορες επαναπροωθήσεις. Θα δεχτεί άραγε η Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους πρόσφυγες τη λειτουργία των κέντρων αυτών; Η μεγάλη πρόκληση για την κοινωνία των πολιτών είναι να παρακολουθεί με άγρυπνο μάτι τις εξελίξεις και μαζί με τους πρόσφυγες να απαιτήσει με μεγάλη επιμονή τα εξής: βίζα για ανθρωπιστικούς λόγους, νόμιμη πρόσβαση και υποβολή αίτησης ασύλου στη χώρα επιλογής των προσφύγων. Το ζήτημα των προσφύγων εξ άλλου είναι αποφασιστικής σημασίας για το μέλλον τόσο της Ελλάδας όσο και της Ευρώπης.

Συνασπισμός οργανώσεων απαιτεί: «Νόμιμη είσοδος για τους πρόσφυγες πολέμου στη χώρα επιλογής τους! Έρχονται παρά τον εκφοβισμό και τον θανάσιμο κίνδυνο!»

Ένας ευρύς κοινωνικός συνασπισμός, που αποτελείται από συλλόγους, οργανώσεις για τους πρόσφυγες και νομικές οργανώσεις, κατάρτισε υπόμνημα με τίτλο «Για ελεύθερη επιλογή της χώρας προορισμού στην ΕΕ - Σεβασμός στα συμφέροντα των προσφύγων» και απαιτεί από τη γερμανική κυβέρνηση να ταχθεί υπέρ ενός νέου προσανατολισμού σχετικά με την ευθύνη για τους πρόσφυγες στην ΕΕ. Στο συνασπισμό ανήκουν οι οργανώσεις: PRO ASYL, Diakonie Deutschland, Paritätischer Wohlfahrtsverband, Arbeiterwohlfahrt, Jesuiten-Flüchtlingsdienst, Deutscher Anwaltsverein, Republikanische Anwältinnen- und Anwaltsverein, Neue Richtervereinigung και Bundesrechtsberaterkonferenz.

Οι οργανώσεις υποστηρίζουν την ελευθερία επιλογής ως προς τη χώρα προορισμού. Οι αιτούντες άσυλο θα πρέπει να μπορούν οι ίδιοι να αποφασίζουν, πού στην ΕΕ θέλουν να γίνει η επεξεργασία της αίτησής τους για άσυλο. Θα πρέπει επίσης να διασφαλιστεί η ελευθερία κίνησης στην ΕΕ για όσους έχουν ήδη αναγνωριστεί ως πρόσφυγες που χρήζουν προστασίας. Συμπληρωματικά πρέπει να υπάρξει οικονομική υποστήριξη μέσω ενός ευρωπαϊκού ταμείου αντιστάθμισης για τα κράτη μέλη εκείνα, στα οποία λαμβάνει χώρα ο κύριος όγκος της μετανάστευσης.

Σε επίπεδο ΕΕ παρατηρείται τελευταία μία ανησυχητική αύξηση των εθνικών εγωισμών στην προσφυγική πολιτική. Εκείνο που προέχει όμως είναι η αλληλέγγυα δράση για την αντιμετώπιση της σημερινής κατάστασης, που είναι αφόρητη για τους πρόσφυγες σε πολλές χώρες της ΕΕ. Σε χώρες όπως η Ελλάδα, η Ιταλία, η Ουγγαρία και η Βουλγαρία οι αιτούντες άσυλο αναγκάζονται να ζουν ως άστεγοι ή υφίστανται κακοποίηση. Συχνά κρατούνται κατά παράβαση του διεθνούς δικαίου.

Η αρχή της ελευθερίας επιλογής θα σήμαινε αντιθέτως, ότι οι αιτούντες άσυλο θα μπορούσαν να πάνε εκεί, όπου θα είχαν τη στήριξη των οικογενειών τους και των εθνικών κοινοτήτων. Έτσι θα λαμβάνονταν υπόψη πρωτίστως τα συμφέροντα των ίδιων των αιτούντων άσυλο. Έτσι θα μπορούσαν από την αρχή να ενταχθούν καλύτερα στη χώρα προορισμού και θα αποτρέπονταν οι παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Οι οργανώσεις εντοπίζουν την αιτία για την κρίση του ισχύοντος συστήματος του Δουβλίνου στην «αρχή της πρόκλησης της ζημιάς», η οποία «φορτώνει» την ευθύνη για την προστασία των προσφύγων κυρίως στα κράτη που βρίσκονται στα εξωτερικά σύνορα της ΕΕ. Σύμφωνα με τον Κανονισμό του Δουβλίνου, το κράτος εκείνο που δεν παρεμπόδισε την είσοδο ενός πρόσφυγα στα σύνορα του είναι υπεύθυνο για την επεξεργασία της αίτησης ασύλου. Η είσοδος είναι συνήθως παράτυπη, λόγω της έλλειψης δυνατοτήτων νόμιμης είσοδου στην ΕΕ.

Οι οργανώσεις ασκούν κριτική στη σύγχυση που επικρατεί μεταξύ συνοριακής πολιτικής και πολιτικής για τους πρόσφυγες: Όποιος λέει, ότι η ευθύνη για τους πρόσφυγες συνιστά «ποινή», δημιουργεί τις προϋποθέσεις για ένα κοινωνικό κλίμα που στρέφεται κατά των προσφύγων. Οι υπογράφουσες οργανώσεις ζητούν αντιθέτως, η υποδοχή των προσφύγων να γίνεται αντιληπτή ως επίτευγμα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ανθρωπιστική επιταγή. *Katharina Stamm*, Διακονία των Ευαγγελικών Εκκλησιών

Πρόσφυγες κοντά στα σύνορα Ελλάδας-Γυομ. Foto: Γ.Χριστάκης

Η προσφυγιά και οι αιτίες της

Τέσσερις μεταναστευτικές ροές - τετραπλή ευθύνη της Δύσης - τετραπλή ενοχή της Γερμανίας

Οι πρόσφυγες που φτάνουν σε γερμανικό έδαφος και υποβάλλουν εδώ αίτηση ασύλου χωρίζονται σε τέσσερις μεγάλες κατηγορίες, που καλύπτουν τα τρία τέταρτα του συνόλου της μετανάστευσης: Η μακράν μεγαλύτερη ομάδα, που αγγίζει σχεδόν το 40%, προέρχεται από τα Βαλκάνια και κυρίως από την ΠΓΔΜ, το Κοσσυφοπέδιο, την Αλβανία και τη Σερβία. Τη δεύτερη μεγαλύτερη ομάδα αποτελούν οι πρόσφυγες από τη Συρία (22%). Ακολουθεί η τρίτη ομάδα, οι μετανάστες από το Αφγανιστάν και το Πακιστάν (7%) και τέλος η τέταρτη, οι πρόσφυγες από την Αφρική (Λιβύη, Νιγηρία, Ερυθραία, Τυνησία), που αγγίζουν συνολικά το 6%. Πίσω από αυτά τα κύματα προσφύγων υπάρχουν αίτια, για τα οποία φέρει μεγάλη ευθύνη ο δυτικός κόσμος γενικά και η γερμανική κυβέρνηση ειδικότερα.

Βαλκάνια

Ο Μπόντο Ράμελοβ, πρωθυπουργός του ομόσπονδου κρατιδίου Τυρινγκεν και μέλος του κόμματος της Αριστεράς DIE LINKE, έδειξε πριν λίγες εβδομάδες την πραγματική αιτία, που αποτέλεσε το σημείο εκκίνησης για την τραγωδία στα Βαλκάνια: «Η Γερμανία αναγνώρισε εσπευσμένα πριν από πάνω από είκοσι χρόνια την Κροατία και τη Σλοβενία, επιταχύνοντας έτσι τους πολέμους στην τότε Γιουγκοσλαβία» (εφημερίδα Süddeutsche Zeitung, 25/08). Από τα τέλη της δεκαετίας του 1940 ως το 1990 υπήρξε ωστόσο μία περίοδος τεσσάρων δεκαετιών, κατά τις οποίες λαοί, που επί πάνω από έναν αιώνα επιδίωξαν σε αιματηρές συγκρούσεις και σφαγές, δηλαδή οι Κροάτες και οι Σέρβοι, συμβίωσαν λίγο πολύ ειρηνικά στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας. Μετά το 1990 η ΕΕ και οι ΗΠΑ κατέβαλαν κάθε δυνατή προσπάθεια, προκειμένου να καταστρέψουν την επιτυχημένη αυτή ομοσπονδία και να οξύνουν τις παλιές εντάσεις, πράγμα εξαιρετικά βολικό

για τους εθνικιστές στο εσωτερικό της χώρας, όπως για τον Μίλοσεβιτς στο Βελιγράδι και τον Τούνμαν στο Ζάγκρεμπ. Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας διαλύθηκε. Η συνέπεια ήταν πάνω από ένα εκατομμύριο πρόσφυγες - μόνο στη Γερμανία ήρθαν 350.000 άνθρωποι. Το 1999 φτάσαμε στον πόλεμο στο Κοσσυφοπέδιο και την επιδρομή του ΝΑΤΟ στη Σερβία. Αφορμή αποτέλεσε αφενός η σφαγή στο Ρατσάκ στις 15 Ιανουαρίου 1999, για τους υπεύθυνους της οποίας ακόμα και σήμερα υπάρχουν ερωτηματικά, και αφετέρου η συμφωνία του Ραμπουγιέ, που παρουσιάστηκε στη σερβική κυβέρνηση ως τελεσίγραφο προς υπογραφή. Το κείμενο της συμφωνίας ανέφερε το εξής: «Το προσωπικό του ΝΑΤΟ θα απολαύει ελεύθερης και ανεμπόδιστης πρόσβασης σε ολόκληρη την επικράτεια της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας». Ήταν προφανές ότι το Βελιγράδι δε θα μπορούσε ποτέ να εγκρίνει μία τέτοια συμφωνία. Ο στόχος επετεύχθη. Το ΝΑΤΟ βομβάρδιζε επί εβδομάδες τη Σερβία και κατάρτηνε τις υποδομές της χώρας. Αυτό έγινε κατά σαφή παραβίαση του διεθνούς δικαίου. Ο πρόην καγκελάριος Χέλμουτ Σμιτ δήλωσε: «Παρασυρθήκαμε από τις ΗΠΑ και παραβιάσαμε το διεθνές δίκαιο και τον Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών» (εφημερίδα Frankfurter Rundschau στις 4 Απριλίου 1999).

Οι στόχοι του πολέμου ήταν η εμπέδωση της ειρήνης και η οικονομική ευημερία στο Κοσσυφοπέδιο στη βάση της οικονομίας της αγοράς και με τη βοήθεια της Δύσης.

Και ποιος είναι ο απολογισμός δέκα πέντε χρόνια αργότερα; Το Κοσσυφοπέδιο είναι σήμερα η φτωχότερη περιοχή ολόκληρης της Ευρώπης, ενώ η ανεργία στους νέους βρίσκεται στο 70%, ποσοστό που σπάει ακόμα και το ρεκόρ της Ελλάδας στην ΕΕ. Στη Σερβία τα πράγματα δεν πάνε πολύ καλύτερα, αφού εκεί φιλοξενούνται 223.000 «εσωτερικοί

πρόσφυγες», θύματα των πολέμων και των εκτοπισμών στα Βαλκάνια (για τους οποίους συχνά φέρει ευθύνη και η σερβική πλευρά). Το 55% των Κοσοβάρων απαντούν «να» στην ερώτηση: «Ελπίζετε να μπορέσετε σύντομα να εγκαταλείψετε τη χώρα»; Αποτελεί θλιβερό ευρωπαϊκό ρεκόρ το γεγονός ότι η πλειονότητα μιας χώρας θέλει να εγκαταλείψει το συντομότερο δυνατό την ίδια της την πατρίδα.

Τα υπόλοιπα κράτη που βρίσκονται σήμερα στο έδαφος της πρώην Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας χωρίζονται σε δύο ομάδες: Η πρώτη αποτελείται από το Μαυροβούνιο, την ΠΓΔΜ, την Αλβανία και τη Βοσνία-Ερζεγοβίνη, τέσσερις χώρες που μαστίζονται από τη μαζική ανεργία, την οικονομική εξαθλίωση και τη βαθιά ριζωμένη διαφθορά, όπως άλλωστε συμβαίνει και με τη Σερβία και το Κοσσυφοπέδιο. Στη δεύτερη ομάδα ανήκουν η Σλοβενία και η Κροατία, δύο νέα κράτη μέλη της ΕΕ, όπου παρατηρείται μία κάποια ανάκαμψη, η οποία όμως χρηματοδοτείται σε μεγάλο βαθμό μέσω μιας επιταχυνόμενης αύξησης του χρέους, εν μέρει συγκρίσιμης με τις εξελίξεις στην Ελλάδα πριν το 2010.

Συνολικά ο απολογισμός της δυτικής επέμβασης στα Βαλκάνια από το 1990 είναι καταστροφικός για τον εκεί πληθυσμό.

Συρία

Το δεύτερο μεγαλύτερο κύμα προσφύγων, που φτάνει τη Γερμανία, και το δεύτερο μεγαλύτερο συνολικά στην Ευρώπη, μετά το κύμα από το Αφγανιστάν, είναι αποτέλεσμα του εμφυλίου πολέμου στη Συρία, που άρχισε το 2011. Εκεί η επικρατούσα αλεβιτική κοινότητα υπό τον Μπασάρ αλ Άσαντ βρίσκεται στην κορυφή ενός αυταρχικού καθεστώτος, στο πλαίσιο του οποίου η αντιπολίτευση και η κουρδική μειονότητα υφίστανται καταπίεση, διώξεις και απειλούνται με βασανισμούς και θάνατο. Το καθεστώς διατηρεί παραδοσιακά στενούς δεσμούς

με το Ιράν και τη Ρωσία. Στις αρχές του 2011 εμφανίστηκε στη Συρία ένα μαζικό κίνημα της κοινωνίας των πολιτών ενάντια στην κυβέρνηση Άσαντ. Στο επίκεντρο βρίσκονταν κυρίως τα αιτήματα για δημοκρατικά δικαιώματα και το δικαίωμα της κουρδικής μειονότητας για πολιτισμικό αυτοπροσδιορισμό. Αρχικά δεν υπήρχαν αιτήματα για ριζισμό του καθεστώτος. Ο Άσαντ αντέδρασε με παραχωρήσεις και επιλεκτική καταστολή. Ήδη μετά από μερικούς μήνες οι αντιπαραθέσεις κλιμακώθηκαν. Ομάδες της αντιπολίτευσης ξεκίνησαν τον ένοπλο αγώνα, τον οποίο σύντομα υποστήριξε η Δύση με προμήθεια όπλων. Το καθεστώς αντετίθετο. Από τότε άρχισε ένα συνεχόμενο σπρίλ στρατικοποίησης της αντιπαραθέσεως και ισλαμοποίησης της αντιπολίτευσης, ενώ ταυτόχρονα περιθωριοποιήθηκε το δημοκρατικό κίνημα της κοινωνίας των πολιτών. Η Δύση, εκπροσωπούμενη από τις δικτατορικές κυβερνήσεις των κρατών του Κόλπου, τη Σαουδική Αραβία και την Τουρκία, πρόσφερε εξοπλισμό και υποστήριξη στις παραστρατιωτικές ομάδες της αντιπολίτευσης, μεταξύ των οποίων και στους προκατόχους του ΙΣ, ήτοι στις ίδιες τις τρομοκρατικές μονάδες του ισλαμικού κράτους. Και η γερμανική κυβέρνηση προσέφερε μεγάλη υποστήριξη σε ύποπτες ομάδες που παρουσιάστηκε ως αναπτυξιακή βοήθεια. Πριν λίγους μήνες σημειώθηκε μερική αλλαγή πορείας από τις κυβερνήσεις της Ουάσινγκτον, της Ριάντ και της Αγκυρας. Το τζίνι που απελευθέρωσαν πρέπει να επιστρέψει με βόμβε στο λυχνάρι - κάτι που ίσως όμως είναι πλέον πολύ αργά.

Ιδιαίτερα τραγική είναι η κατάσταση του κουρδικού πληθυσμού. Οι κουρδικές δυνάμεις έχουν αναλάβει σε μεγάλο βαθμό το βάρος της διεξαγωγής του αγώνα ενάντια στο ισλαμικό κράτος. Το κοινωνικό μοντέλο που εγκαθίδρυσαν στις απελευθερωμένες περιοχές είναι δημοκρατικό και

ανοιχτό. Κι αυτό συγκεντρώνει το μίσος όχι μόνο του ισλαμικού κράτους, αλλά και της τουρκικής κυβέρνησης. Αυτή τη στιγμή διαφαίνεται μία νέα ευκαιρία για ειρηνική λύση ως συνέπεια ρωσο-ιρανικής πρωτοβουλίας. Ωστόσο, η πρώην ευημερούσα και καλοοργανωμένη χώρα, έχει σήμερα καταστραφεί συθέμελα από τους βομβαρδισμούς, ενώ το σύστημα υγείας έχει καταρρεύσει. Η πλειοψηφία του πληθυσμού των 21 εκατομμυρίων έχει τραπεί σε φυγή - εννέα εκατομμύρια άνθρωποι στο εσωτερικό της Συρίας, τέσσερα εκατομμύρια στις γειτονικές χώρες (κυρίως τον Λίβανο και την Τουρκία) και φυσικά προς την Ευρώπη.

Από την αρχή του εμφυλίου πολέμου ο Άσαντ παρουσιάστηκε στη Δύση ως αιμοσταγής δυνάστης. Το αποτέλεσμα ήταν να αποτύχουν πολλές ειρηνευτικές απόπειρες, καθώς η πτώση του Άσαντ θεωρούνταν απαραίτητη προϋπόθεσή τους. Έτσι αποκρύπτεται το γεγονός, ότι για πάνω από μια δεκαετία υπήρξε στενή συνεργασία της Δύσης με το καθεστώς. Μετά την «9/11» (την 11η Σεπτεμβρίου 2001) η Δύση σύναψε συμμαχία με το σύρο ηγεμόνα με σκοπό την «καταπολέμηση της τρομοκρατίας». Ωστόσο υπήρξαν πολύ περισσότερες σχέσεις, για παράδειγμα επισκέψεις υψηλόβαθμων γερμανών πολιτικών στον Άσαντ που σήμαναν την αναβάθμιση του καθεστώτος: Το 2000 επισκέφτηκε τη Δαμασκό ο καγκελάριος Σρέντερ, το 2006 ο τότε και σήμερα υπουργός Εξωτερικών της Γερμανίας Βάλτερ Στάνιμαϊερ. Η γερμανική κυβέρνηση υποστήριξε το καθεστώς από το 2000 ως το 2008 με πάνω από 150 εκατομμύρια ευρώ, ενώ προέβη σε διαγραφή του χρέους της Συρίας κατά 75%, πράγμα που αρνείται να κάνει στην Ελλάδα. Πριν από όλα όμως υπήρξε στενή συνεργασία μεταξύ των ΗΠΑ και της Γερμανίας αφενός και της Συρίας αφετέρου στο ζήτημα των ... πρακτικών βασανισμού! Οι ΗΠΑ απήγαγαν ύποπτους τρομοκρατίας και τους παρέδιδαν στους Σύρους

βασανιστές, ελπίζοντας να επωφεληθούν από τις ιδιαίτερα βάνουσες «τεχνικές ανάκρισης». Σχετικά υπάρχει διεξοδική τεκμηρίωση για την υπόθεση του γερμανού πολίτη Mohamed Haydar Zammar. Στις 8/12/2001 ο Zammar, ο οποίος βρισκόταν στο Μαρόκο, συνελήφθη από τις μαροκινές αρχές ασφαλείας. Με τη βοήθεια των μυστικών υπηρεσιών των ΗΠΑ και της Γερμανίας «παραδόθηκε» στη Δαμασκό. Σύμφωνα με έρευνα του περιοδικού «Stem» (στις 11 Μαρτίου 2008), τέσσερις γερμανοί υπάλληλοι των μυστικών υπηρεσιών και ένας αστυνομικός ταξίδεψαν στη Συρία τον Νοέμβριο του 2002 «με τις ευλογίες» του Στάϊνμαϊερ, προκειμένου να ανακρίνουν τον Zammar παρουσία Σύρων εμποτών. Ο Zammar αφέθηκε ελεύθερος το 2013, αφού η κατηγορία περί τρομοκρατίας, παρά τους βασανισμούς, δεν επαληθεύτηκε. Δεν επρόκειτο για μεμονωμένο περιστατικό. Τα κάτεργα της Συρίας ήταν, σύμφωνα με το «Stem», οι «θαλάμοι βασανιστηρίων για την πολιτισμένη Δύση».

Αφγανιστάν

Η Ανατολή και η Δύση φέρουν ισομερώς την ευθύνη για τον πόλεμο και τους πρόσφυγες στην περίπτωση του Αφγανιστάν. Η Σοβιετική Ένωση πραγματοποίησε εισβολή στο Αφγανιστάν το 1979 και είχε στη στρατιωτική κατοχή της τη χώρα επί μία δεκαετία. Την εποχή εκείνη η Δύση, κυρίως οι ΗΠΑ, παρείχαν σύγχρονα όπλα αντίσταση που έπαιρνε όλο και περισσότερο ισλαμικό χαρακτήρα. Έτσι προέκυψαν οι πρώτοι φονταμενταλιστές τρομοκράτες. Όταν αποσύρθηκαν οι Σοβιετικοί, ανέλαβαν την εξουσία στην Καμπούλ, με την υποστήριξη της Δύσης, εγκληματίες πολέμαρχοι και ισλαμιστές περιφρονητές των γυναικών, μεταξύ των οποίων οι Ταλιμπάν. Ο πόλεμος της Δύσης ενάντια στο καθεστώς των Ταλιμπάν ξεκίνησε μετά τις τρομοκρατικές επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου στις ΗΠΑ, οι πρωτεργάτες των οποίων είχαν τη βάση τους εν μέρει στο Αφγανιστάν. Ο ίδιος ο πόλεμος ήταν σύντομος, η χώρα όμως βρίσκεται στην πράξη εδώ και πάνω από 15 χρόνια υπό δικτική στρατιωτική κατοχή. Επισήμως οι ξένες δυνάμεις θα αποσυρθούν από τη χώρα μέσα στα επόμενα χρόνια, η Bundeswehr, ο γερμανικός στρατός, το 2016. Ο απολογισμός της δυτικής κατοχής είναι εξίσου καταστροφικός με εκείνον της προηγούμενης κατοχής, της σοβιετικής. Η χώρα είναι εξαντλημένη και κατεστραμμένη μετά από 35 χρόνια πολέμου. Οι τρομοκρατικές οργανώσεις των Ισλαμιστών είναι τόσο ισχυρές, όσο και πριν την εισβολή των ΗΠΑ. Μετά την πλήρη απόσυρση των δυτικών στρατευμάτων μάχης, η ανάληψη της εξουσίας από τις οργανώσεις των φονταμενταλιστών θα βρεθεί στην ημερήσια διάταξη.

Η κατάσταση των ανθρώπινων δικαιωμάτων στη χώρα είναι θλιβερή, για τις γυναίκες δε καταστροφική. Μεγάλο τμήμα του πληθυσμού του Αφγανιστάν βρίσκεται εκτός χώρας, είτε έχει διαφύγει, είτε μεταναστεύσει. Το βάρος της μετανάστευσης από το Αφγανιστάν πέφτει κυρίως στις γειτονικές χώρες, όπως το Πακιστάν και η Ινδία (μόνο σε αυτές τις δύο χώρες ζουν 2,5 εκατομμύρια Αφγανοί). Όμως και στην ΕΕ και τη Γερμανία μεγάλο μέρος των αιτούντων άσυλο και όσων

εισέρχονται παράνομα στη χώρα είναι πρόσφυγες από το Αφγανιστάν.

Οι Γερμανοί φορολογούμενοι επιβαρύνθηκαν με πάνω από δώδεκα δις ευρώ για τη χρηματοδότηση της παρουσίας του γερμανικού στρατού στο Αφγανιστάν, αν και το 75% σχεδόν του πληθυσμού είναι κατά της επέμβασης. Ο γερμανικός στρατός είναι υπεύθυνος για μια από τις μεγαλύτερες σφαγές στη χώρα: Στις 4 Σεπτεμβρίου 2009 σκοτώθηκαν κοντά στην Κουντουζ πάνω από 100 άμαχοι από τις βόμβες μαχητικών αεροσκαφών. Τη βομβιστική επίθεση ζήτησε η Bundeswehr με τον ισχυρισμό ότι επρόκειτο για Ταλιμπάν. Ο τότε αξιωματικός του γερμανικού στρατού Γκέοργκ Κλάιν, που έφερε την ευθύνη για τη λεγόμενη «σφαγή του βυτιοφόρου», προήχθη σε ταξίαρχο το 2013. Υπεύθυνος για την προαγωγή αυτή ήταν ο τότε υπουργός Άμυνας Τόμας ντε Μεζιέρ. Μιλάμε για τον σημερινό υπουργό Εσωτερικών, που είναι και υπεύθυνος για τους πρόσφυγες – μεταξύ άλλων και για τους πρόσφυγες από το Αφγανιστάν.

Βόρεια Αφρική και Λιβύη

Μεγάλο μέρος των προσφύγων καταλήγει στη Λιβύη και από εκεί μέσω της θαλάσσιας οδού στην Ευρώπη. Μέχρι σήμερα πάνω από 10.000 άνθρωποι βρήκαν το θάνατο μέσω πνιγμού προσπαθώντας να διαφύγουν κατ' αυτόν τον τρόπο. Η Λιβύη εξελίχθηκε σε σημαντικό σταθμό εξαγωγής προσφύγων μετά τις βομβιστικές επιθέσεις της Δύσης εναντίον της χώρας το 2011. Ως συνέπεια του πολέμου αυτού η Λιβύη είναι μέχρι σήμερα κράτος με μη λειτουργούσα κρατική εξουσία. Οι πρόσφυγες που φτάνουν μέσω αυτής της οδού στην Ευρώπη είναι εν μέρει Λίβυοι. Κυρίως όμως πρόκειται για πρόσφυγες από άλλα αφρικανικά κράτη, που επιλέγουν τη Λιβύη ως σημείο εκκίνησης για την επικίνδυνη φυγή τους μέσω της Μεσογείου.

Σημείο έναρξης για τη λιβυκή τραγωδία αποτέλεσε επίσης και ένα ειρηνικό μαζικό κίνημα υπέρ των δημοκρατικών δικαιωμάτων και κατά του απολυταρχικού καθεστώτος του Γκαντάφι, που ξεκίνησε στις αρχές του 2011, στο πλαίσιο της «αραβικής άνοιξης». Όπως και στη Συρία εξελίχθηκε σύντομα κι εδώ μια στρατιωτική αντιπαράθεση – στην αντιπολίτευση κυριάρχησαν ένοπλες ομάδες, ενώ καταπνίγηκε η αντίσταση των πολιτών. Η Δύση προμήθευε την αντιπολίτευση με όπλα. Λίγο αργότερα οι ένοπλες δυνάμεις των ΗΠΑ, της Μεγάλης Βρετανίας και της Γαλλίας ξεκίνησαν εντατικές βομβιστικές επιθέσεις, με το πρόσχημα της προστασίας των αμάχων. Όπως νορίτερα στη Γιουγκοσλαβία, οι δεκάδες χιλιάδες επειμβάσεις της πολεμικής αεροπορίας κατέστρεψαν μεγάλο τμήμα των υποδομών της χώρας, μεταξύ άλλων δίκτυα ύδρευσης και ηλεκτροδότησης, τηλεοπτικούς σταθμούς, αποθήκες τροφίμων και διυλιστήρια. Η Λιβύη εξελίχθηκε σε πεδίο δοκιμής για νέο στρατιωτικό εξοπλισμό. Στις 18 Απριλίου 2011 οι <I>Financial Times Deutschland<I> έγραψαν: «Ανήκει στα κινικά στοιχεία της σύγκρουσης το γεγονός ότι το κράτος της ερήμου έγινε πεδίο δοκιμής για πολλά μαχητικά αεροσκάφη, οι κατασκευαστές των οποίων ανταγωνίζονται για παραγγελίες μεγάλης κλίμακας. [...]

Στον ανταγωνισμό συμμετέχουν έξι μοντέλα από τις ΗΠΑ, τη Ρωσία και την Ευρώπη. Τα ευρωπαϊκά ανταγωνιστικά μοντέλα Eurofighter, Rafale και Gripen βομβαρδίζουν τώρα μαζί με τις ΗΠΑ. [...] Οι Σουηδοί, που είναι κατά τα άλλα συγκρατημένοι στις στρατιωτικές συγκρούσεις, στέλνουν το μοντέλο Gripen. [...] Για το Eurofighter [...], που είναι κατασκευασμένο για αερομαχίες, είναι η πρώτη φορά, σε αντίθεση με το Rafale, που επιτίθεται σε επίγειους στόχους με σκοπευτήρα laser [...]».

Το καθεστώς ανατράπηκε, ο Γκαντάφι δολοφονήθηκε. Έκτοτε η χώρα βρίσκεται υπό την κατοχή ή καλύτερα υπό την τρομοκρατία των ένοπλων ομάδων που αντιμάχονται η μία την άλλη.

Όπως και στην περίπτωση του Άσαντ, ο Γκαντάφι παρουσιάζεται ομόφωνα ως κακός δικτάτορας. Ωστόσο η Δύση συνεργάστηκε στενά μαζί του από το 2003 το αργότερο μέχρι την αρχή του εμφυλίου πολέμου. Έτσι υπήρξε και στενή συνεργασία με τη Frontex για την παρεμπόδιση της μετακίνησης των προσφύγων. Η γαλλογερμανική αμυντική βιομηχανία EADS προμήθευε το καθεστώς με σύγχρονα όπλα και διατηρούσε μέχρι την αρχή των βομβιστικών επιθέσεων γραφείο στην Τρίπολη.

Η γερμανική υποστήριξη στον Γκαντάφι χρονολογείται ακόμη παλαιότερα. Στη δεκαετία του 1980 μία γερμανική εταιρεία (Imhausen-Chemie) και ένας γερμανικός κρατικός όμιλος, η Salzgitter AG, σε συνεργασία με δύο ντουζινές άλλες δυτικογερμανικές εταιρείες, προμήθευσαν τα στρατηγικής σημασίας κατασκευαστικά στοιχεία για την ανέγερση ενός εργοστασίου δηλητηριωδών αερίων στη Ράμπτα της Λιβύης. Στις 2 Ιανουαρίου 1989 ο William Safire, η επιρροή του οποίου εκείνη την εποχή ήταν πολύ μεγάλη, έγραψε στους <I>New York Times<I> για το «Αουσβιτς της Ερήμου» και έκανε το εξής σχόλιο: «Θα περίμενε κανείς ότι η σημερινή γενιά των Γερμανών, που συνειδητοποιεί την ενοχή των προγόνων της για τη δολοφονία εκατομμυρίων αθώων ανθρώπων με χρήση αερίων πριν όχι και τόσο πολύ καιρό, θα αντιδρούσε με ιδιαίτερη ευαισθησία στην υπόνοια ότι Γερμανοί ίσως εμπλέκονται με οποιονδήποτε τρόπο σε δολοφονίες με αέρια από ένα κράτος-τρομοκράτη». Τις επόμενες εβδομάδες η γερμανική κυβέρνηση βρέθηκε υπό την τεράστια πίεση της διεθνούς κοινής γνώμης. Το γερμανικό κοινοβούλιο συζήτησε πολλές φορές το θέμα, μεταξύ αυτών στις 18 Ιανουαρίου και 17 Φεβρουαρίου του 1989. Τα τότε κόμματα της αντιπολίτευσης, οι Πράσινοι και οι Σοσιαλδημοκράτες (SPD), ήταν πυρ και μανία κατά της κυβέρνησης Κολ. Ήταν ένας κάποιος Βόλφγκανγκ Σόμπλε, τότε «υπουργός ειδικών καθηκόντων», αυτός που υπερασπίστηκε τη δράση και τις πράξεις της κυβέρνησης και προσπάθησε να συγκυλώσει την υπόθεση. Από τα ρεπορτάζ των μεγάλων διεθνών μέσων ενημέρωσης γινόταν όλο και σαφέστερο ότι το πρότζεκτ του εργοστασίου δηλητηριωδών αερίων, που έτρεχε επί χρόνια, ήταν από καιρό γνωστό σε μεμονωμένους εκπροσώπους της γερμανικής κυβέρνησης αλλά και στη γερμανική μυστική υπηρεσία BND. Είναι αρκετά βέβαιο ότι το σχέδιο έχαιρε στα κρυφά της υποστήριξης τουλάχιστον κάποιων μελών του κρατικού μηχανισμού, ενώ σε κάθε

περίπτωση ήταν έντονη η εμπλοκή στην υπόθεση δύο κρατικών εταιρειών, της Salzgitter και της Preussag.

Όχι απίθανο, ότι η τότε κυβέρνηση του Χέλμουτ Κολ να είχε πέσει λόγω αυτής της υπόθεσης... κανείς δε ξέρει τι θα είχε γίνει αν δεν είχε κλιμακωθεί η κρίση στην Ανατολική Ευρώπη και στη Λαοκρατική Δημοκρατία της Γερμανίας λίγες εβδομάδες αργότερα, την άνοιξη του 1989, ή αν δεν είχε επέλθει η γερμανική ενοποίηση, μια και τα γεγονότα αυτά επικάλυψαν σύντομα όλα τα άλλα θέματα τόσο της παγκόσμιας πολιτικής γενικά όσο και της γερμανικής ιδιαίτερα... Πράγμα που κατέληξε πάντως και στην κήρυξη νέου πολέμου από τις ΗΠΑ στο Ιράκ το 1990, για τον οποίο ο τότε πρόεδρος των ΗΠΑ Τζορτζ Μπους είχε κάνει το εξής σχόλιο: «We create a new world order» (Δημιουργούμε μία νέα τάξη πραγμάτων). Ακριβώς. Μία νέα-παλιά τάξη πραγμάτων, που βασίζεται σε πολέμους, καταστροφή και μαζική προσφυγιά.

***

Α, ναι. Τίθεται ακόμη το ερώτημα, αν υπήρχαν εναλλακτικές λύσεις για την περίπτωση των τεσσάρων προαναφερθεισών περιοχών κρίσης, που αποτελούν ταυτόχρονα πηγές μαζικής μετανάστευσης; Βεβαίως και υπήρχαν. Και ως συνήθως, ότι η Δύση δεν τις υποστήριξε. Θυμάται κάποιος σήμερα τον Ιμπραήμ Ρουγκόβα, πρόεδρο του Κοσσυφοπεδίου από το 1992 ως το 1998; Εκείνος υποστήριζε ένα κίνημα χωρίς βία στον αγώνα για αυτοπροσδιορισμό και ενάντια στη σέρβικη καταπίεση. Η Δύση δεν έδειξε ενδιαφέρον γι αυτόν και έδωσε τη στήριξη της αντ' αυτού στην τρομοκρατική ομάδα UCK (Απελευθερωτικός Στρατός Κοσσυφοπεδίου), που αποτελεί ακόμα και σήμερα τον πυρήνα της πέρα για πέρα διεφθαρμένης κυβέρνησης του Κοσσυφοπεδίου. Στη Συρία

και τη Λιβύη, όπως προαναφέραμε, υπήρχαν επίσης στην αρχή της ανοιχτής αντιπαράθεσης κινήματα, που αγωνίζονταν για τη δημοκρατία και εναντίον των αταρχικών δυναστών Άσαντ και Γκαντάφι. Πολυάριθμες απόπειρες και προτάσεις ειρήνευσης, υπήρξαν και από την πλευρά του ΟΗΕ. Και σ' αυτές τις περιπτώσεις η ΕΕ και η κυβέρνηση των ΗΠΑ προτίμησαν να προμηθεύσουν όπλα και να πραγματοποιήσουν βομβαρδισμούς.

Έτσι είναι και αυτές τις μέρες: Η Γερμανία προμήθευσε υποβρύχια στο Ισραήλ που μπορούν να εφοδιαστούν με πυρηνικά όπλα – σε μία χώρα, που είναι υπεύθυνη για διάφορους επιθετικούς πολέμους στο Λίβανο και στη λωρίδα της Γάζας, που προκάλεσαν επίσης μεταναστευτικές ροές. Η Γερμανία εξοπλίζει εδώ και δεκαετίες την Τουρκία (αυτό, σε εναλλάσσόμενο τρόπο, με εξαγωγές όπλων στην Ελλάδα). Η Τουρκία από το 2012 έχει επιτεθεί πολλές φορές σε συριακές μονάδες. Ο γερμανικός στρατός εγκατέστησε πυραύλους PATRIOT υψηλής απόδοσης στην Τουρκία στα σύνορα με τη Συρία, που μπορούν να παρέχουν κάλυψη σε περίπτωση μεγάλης στρατιωτικής επίθεσης της Τουρκίας στις συριακές μονάδες. Στο μεταξύ τουρκικά μαχητικά αεροσκάφη βομβαρδίζουν εκ περιτροπής θέσεις του ισλαμικού κράτους και κουρδικές θέσεις στη Συρία και στο Βόρειο Ιράκ. Η περιοχή είναι καζάνι που βράζει. Τέλος η Γερμανία παρέχει εδώ και πολλά χρόνια εξοπλισμό στο καθεστώς της Ριάντ, που κατέστειλε ένα ειρηνικό μαζικό κίνημα στο Μπαχρέιν και προτίθεται τώρα να εισβάλει στην Υεμένη και να κηρύξει νέο μεγάλο πόλεμο. Κι αυτό μπορεί να είναι η αιτία για νέα καρβάνια με δεκάδες χιλιάδες πρόσφυγες στο δρόμο προς πιο ασφαλείς περιοχές.

Γερμανική υποστήριξη προς τον Σαντάμ Χουσεΐν

Ο αριθμός των προσφύγων από το Ιράκ στη Γερμανία κυμαίνεται στο 5% του συνόλου των μεταναστών. Για λόγους συντομίας δεν υπάρχει η δυνατότητα να γίνει εδώ τόσο διεξοδικός σχολιασμός της συγκεκριμένης εστίας κρίσης και πολέμου, θα αναφερθούμε όμως στα εξής: Το ενδιάμεσα δαίμονοποιημένο καθεστώς του Σαντάμ Χουσεΐν, έχαιρε της στήριξης της Δύσης, όπως ο Άσαντ στη Συρία, ο Γκαντάφι στη Λιβύη και οι πρώτοι ισλαμιστές μαχητές της τζιχάντ στο Αφγανιστάν. Κατά τη διάρκεια του πρώτου πολέμου στο Ιράκ, από το 1980 ως το 1988, όταν το Ιράκ επιτέθηκε στο Ιράν, η Δύση υποστήριξε το καθεστώς της Βαγδάτης με μαζική προμήθεια όπλων. Το 1987, εν μέσω πολέμου, ο Σαντάμ Χουσεΐν επιτέθηκε με δηλητηριώδη αέρια εναντίον του κουρδικού πληθυσμού του Ιράκ με αποτέλεσμα να θανατωθούν 5000 Κούρδοι στην πόλη Χαλάμπια. Ένα χρόνο αργότερα, ο ιρακινός υπουργός Εξωτερικών Ταρέκ Αζίζ παραδέχτηκε μάλιστα την πράξη αυτή και μετρίασε τη βαρύτητά της δηλώνοντας: «Ζείτε σε μία πολιτισμένη ειρηνική ήπειρο και οι αξίες σας είναι σίγουρα διαφορετικές». Η κινική αυτή δήλωση έλαβε χώρα ... σε μία συνέντευξη τύπου τον Ιούλιο του 1988 στη Βόννη. Την επόμενη μέρα ο Αζίζ έλαβε από την κυβέρνηση της Βόννης, τότε υπό τον καγκελάριο Χέλμουτ Κολ, μία επιπλέον εγγύηση εξαγωγικής πίστωσης τύπου Hermes για εισαγωγές όπλων από τη Γερμανία. (βλέπε *Frankfurter Rundschau* στις 2 Ιουλίου 1988).

Όταν η κυβέρνηση των ΗΠΑ προετοιμαζόταν για την εισβολή στο Ιράκ το 1990, προέκυψε ένα μικρό πρόβλημα. Μεγάλο μέρος του σύγχρονου πολεμικού εξοπλισμού του ιρακινού στρατού (όπως πύραυλοι τύπου «Roland») προέρχονταν από γερμανικά εργοστάσια όπλων. Επιπλέον: Ακόμα και στις αρχές της δεκαετίας του 1990 σπουδαζαν ιρακινοί δόκμοι αξιωματικοί τεχνολογία πυραύλων στην Ακαδημία των ομοσπονδιακών ενόπλων δυνάμεων στο Μόναχο. Η κυβέρνηση των ΗΠΑ είχε τότε την καλοσύνη να καλύψει με πέπλο σιωπής όλα αυτά τα περιστατικά. Από την άλλη βέβαια ζήτησε από τη Βόννη αποζημίωση. Η ομοσπονδιακή κυβέρνηση κατέβαλε μετά τον πόλεμο 16,9 δις γερμανικά μάρκα προς την κυβέρνηση των ΗΠΑ ως συγχρηματοδότηση για τον πόλεμο. Με το ποσό αυτό πρέπει να καλύφθηκε περίπου το 20% του συνολικού κόστους του πολέμου.

Η ΕΕ αποτυγχάνει - η επιτόπια βοήθεια εντυπωσιάζει

Αναφορά σε ένα ταξίδι αλληλεγγύης στη Λέσβο

Heike Hänsel

Ήδη κατά το δέσιμο του μεγάλου πλοίου στη Μυτιλήνη βλέπουμε αρκετές ομάδες προσφύγων, που καθισμένοι στο έδαφος περιμένουν να συνεχίσουν την πορεία τους. Τα εισιτήρια τα αγοράζουν οι ίδιοι οι πρόσφυγες, 46 ευρώ το άτομο. Φέτος τα πλοία έχουν μόνο από τους πρόσφυγες στη Λέσβο επιπλέον έσοδα δύο εκατομμυρίων ευρώ.

Είμαστε μία ομάδα που επισκέφτηκε τους πρόσφυγες στην Ελλάδα στο πλαίσιο μίας δράσης αλληλεγγύης του συλλόγου της πόλης Τύμπινγκεν «Πολιτισμός της Ειρήνης». Σύντομα κατέστη σαφές ότι στη Λέσβο, όπως και στην Κω και τη Χίο, δεν υπάρχει πραγματική μέριμνα για τους πρόσφυγες. Όλα είναι πρόχειρα και αυτοσχέδια. Ο δήμαρχος της Μυτιλήνης, Σπύρος Γαληνός, μας είπε ότι στο μεταξύ φτάνουν καθημερινά στη Λέσβο ως και 1000 πρόσφυγες με φουσκωτά σκάφη από τις γειτονικές ακτές της Τουρκίας. Οι αρχές αδυνατούν να δώσουν βοήθεια. Κάποιες φορές έχουν βρεθεί στο νησί μέχρι και 8000 πρόσφυγες. Ο δήμαρχος διαμαρτύρεται για την απουσία βοήθειας από την ΕΕ. Το μόνο που έγινε με πόρους της ΕΕ το 2013 ήταν μία ακριβή «φυλακή για τους πρόσφυγες» κοντά στη Μόρια, που κόστισε οκτώ εκατομμύρια ευρώ και έχει χαρακτηριστεί το «ελληνικό Γκουαντάναμο». Εκεί κρατούνταν 800 άνθρωποι, μέχρι που άνοιξαν ξανά οι πύλες της με την πτώση της κυβέρνησης Σαμαρά. Γι' αυτό το λόγο η ΕΕ απαιτεί τώρα από την ελληνική κυβέρνηση 7 εκατομμύρια ευρώ ως επιστροφή καταβληθέντων! Ο δήμαρχος Γαληνός δήλωσε τα εξής: «Αν η κοινότητα της Μυτιλήνης είχε λάβει απ' ευθείας αυτά τα 8 εκατομμύρια, θα είχαμε φτιάξει προσφυγικούς καταυλισμούς για πολύ περισσότερους ανθρώπους, αντί για αυτή τη φυλακή υψηλής ασφαλείας με συρματοπλέγματα του ΝΑΤΟ!» Μας παρακάλεσε να μεταφέρουμε την έκκλησή του στη Γερμανία: «Η Λέσβος αποτελεί για πολλούς ανθρώπους ελπίδα για μια καλύτερη

ζωή. Τα ελληνικά νησιά χρειάζονται υποστήριξη. Δεν μπορούμε και δε θέλουμε να αναλάβουμε την οχύρωση της Ευρώπης».

Βασικά σημεία άφιξης στη Λέσβο αποτελούν η πόλη Μόλυβος στα βόρεια του νησιού και οι παραλίες γύρω από την πρωτεύουσα Μυτιλήνη. Μέχρι πρότινος δεν υπήρχαν καν μέσα μεταφοράς για όσους έφταναν στον Μόλυβο, έπρεπε να διανύσουν με τα πόδια (!) μέσα στον καύσωνα 40 χμ διασχίζοντας βουνά μέχρι τη Μυτιλήνη, όπου γίνεται η καταγραφή. Πρόκειται για κατάσταση ταπεινωτική για τους πλήρως εξαντλημένους ανθρώπους, που δραπετεύουν από τις εμπόλεμες περιοχές της Συρίας, του Ιράκ και του Αφγανιστάν προς την Ευρώπη. Λείπουν τα πάντα. Η παραμονή σε υπαίθριους καταυλισμούς, συχνά χωρίς επαρκή σκιά, είναι πλήρως απαράδεκτη, ειδικά για τις νέες γυναίκες και τις οικογένειες με παιδιά. Στο πλαίσιο της δράσης αλληλεγγύης χρησιμοποιήσαμε χρήματα που είχαμε συλλέξει από δωρεές για τον εφοδιασμό με τα απολύτως απαραίτητα, όπως γάλα και παιδικές τροφές, αλλά και για κάθε λογής πράγματα, όπως εμφιαλωμένο νερό και τρόφιμα, και τα μοιράσαμε στους καταυλισμούς προσφύγων στο Καρά Τεπέ και στη Μόρια αλλά και κατ' ευθείαν στο λιμάνι, καθώς η κατάσταση πολλών βρεφών και μικρών παιδιών ήταν εξαιρετικά επισφαλής. Εξ αιτίας της άκαμπτης πολιτικής λιτότητας της ΕΕ υπάρχουν ελλείψεις σε χρήμα και προσωπικό για την καταγραφή και την ανθρωπιστική μέριμνα, τόσο στη διοίκηση όσο και στο λιμενικό σώμα. Κάποιες θέσεις μάλιστα καταργήθηκαν. Έτσι υπάρχουν μόνο τρία άτομα που ασχολούνται με την καταγραφή και δουλεύουν σε τρεις βάρδιες. Οι άρτι αφιχθέντες περιμέναν ώρες ολόκληρες μέσα στη νύχτα μπροστά στο αστυνομικό τμήμα.

Μας εντυπωσίασαν οι ιδιωτικές πρωτοβουλίες αλληλεγγύης. Στη Μυτιλήνη υπάρχει το δίκτυο πόλεων

«Village for all Together», το οποίο δημιουργήθηκε ήδη στις αρχές της οικονομικής κρίσης, για να προσφέρει βοήθεια στις φτωχές ελληνικές οικογένειες. Στο μεταξύ προσφέρονται τα απολύτως απαραίτητα και στους πρόσφυγες. Σε εβδομαδιαίες απογευματινές συναντήσεις ανταλλάσσονται απόψεις για την επίκαιρη κατάσταση.

Αλλά και η ευρωπαϊκή κίνηση «Welcome2Europe» δραστηριοποιείται στην περιοχή και διοργανώνει ήδη τη δεύτερη διεθνή κατασκίνωση αλληλεγγύης για νέους. Το κέντρο βάρους των εργασιών είναι η φροντίδα και η μέριμνα για τους ασυνόδευτους ανήλικους. Η πρωτοβουλία ενημερώνει τους πρόσφυγες που φτάνουν στο νησί για τα δικαιώματά τους και μοιράζει ενημερωτικά φυλλάδια με σημαντικές πληροφορίες σε πολλές γλώσσες.

Στον Μόλυβο μία διεθνής ομάδα εθελοντών άρχισε να οργανώνει την κάλυψη των πρώτων αναγκών των προσφύγων που φτάνουν στο νησί. Αυτό βέβαια δεν είναι σε καμία περίπτωση αρκετό. Οι αρχές της Μυτιλήνης φοβούνται ότι θα υπάρξει παρόξυνση της κατάστασης στα τέλη του Αυγούστου και του Σεπτεμβρίου, αφού οι θέσεις των πλοίων για την Αθήνα έχουν ήδη εξαντληθεί. Στο μεταξύ εκατοντάδες άνθρωποι περιμένουν υπομονετικά εδώ και μέρες στο λιμάνι της Μυτιλήνης.

Η Ελλάδα θα λαμβάνει μέχρι το 2020 χρήματα της ΕΕ από το ΤΑΜΕ, το «Ταμείο ασύλου, μετανάστευσης και ένταξης». Ωστόσο ένας από τους δεδηλωμένους στόχους είναι ο εξής: «Η χρηματοδότηση από το ΤΑΜΕ στηρίζει τις εθνικές προσπάθειες προκειμένου να [...] αυξηθεί η αποτελεσματικότητα των προγραμμάτων επαναπροώθησης». Συνεχίζει επομένως να κυριαρχεί η πολιτική της οχύρωσης και της επαναπροώθησης. Αλλά και οι εργαζόμενοι στον ΔΟΜ, τον Διεθνή Οργανισμό Μετανάστευσης, που βρίσκονται στη Λέσβο, ενημερώνουν

τους νεοαφιχθέντες πρόσφυγες, οι οποίοι συχνά έχουν περάσει μήνες καθ' οδόν, για τις δυνατότητες και τη στήριξη σε περίπτωση εθελοντικής επιστροφής. Τι κυνισμός!

Καθώς αγοράζαμε καροτσάκια με βρεφικές τροφές πιάσαμε την κουβέντα με μία ταμία. Μας είπε ότι όλο το προσωπικό είχε μαζέψει χρήματα για τον κοντινό καταυλισμό προσφύγων στο Καρά Τεπέ. Η ίδια δίνει από τα 480 ευρώ της μηνιαίας αμοιβής της 30 ευρώ για τις οικογένειες των προσφύγων.

Στο μικρό οικισμό Καλλονή πέσαμε σε μια αξιοσημείωτη ιδιωτική πρωτοβουλία, την «Αγκαλιά». Αυτή, σύμφωνα με τους κύριους υπεύθυνους της οργάνωσης, τον Γιώργο και την Κατερίνα, παρέχει εδώ και δέκα

χρόνια φροντίδα στους πρόσφυγες που διέρχονται από την περιοχή, και οι οποίοι είναι συνήθως γύρω στους 50 το μήνα. Από το Μάιο όμως ο αριθμός αυξήθηκε καθημερινά στους 400. Η «Αγκαλιά» παρέχει ανάπαυση και περίθαλψη σε δύο χώρους, που προσφέρουν σκιά. Κάθε πρωί οι εθελοντές ξεκινούν με το μαγείρεμα και τον έρανο ρούχων, ώστε να είναι όσο το δυνατόν καλύτερα προετοιμασμένοι για τους νέους πρόσφυγες. Τις τελευταίες εβδομάδες προσφέρθηκε στοιχειώδης βοήθεια σε πάνω από 5500 ανθρώπους.

Οι συνθήκες για τους πρόσφυγες στη Λέσβο δεν είναι καλές. Και δεν είναι καλύτερες ούτε στην Αθήνα, και σίγουρα όχι στην Ουγγαρία, όπου απειλείται κράτηση μέχρι και για τέσσερα χρόνια. Αλλά ούτε καν στη Γερμανία, όπου οι δυνατότητες παροχής φροντίδας παραμένουν συνειδητά περιορισμένες, ώστε να λειτουργήσουν αποτρεπτικά. Αυτή η αναξιοπρεπής πολιτική πρέπει να τερματισθεί. Θα πρέπει να δημιουργηθούν σε ολόκληρη την Ευρώπη ενώσεις πολιτών από τα κάτω, με τη συνεργασία προσωπικοτήτων από το χώρο της τέχνης, του πνεύματος, των спор και των μέσων ενημέρωσης, ώστε να καλωσορίζονται πραγματικά οι πρόσφυγες και να οικοδομηθεί μία κοινωνική και αλληλέγγυα Ευρώπη – ενάντια στη λιτότητα και την οικοδόμηση οχυρών.

Η συγγραφέας είναι βουλευτής του ομοσπονδιακού κοινοβουλίου με το κόμμα DIE LINKE (Η Αριστερά) και εκπρόσωπος αναπτυξιακής πολιτικής της κοινοβουλευτικής του ομάδας στο γερμανικό κοινοβούλιο.

Σύλλογος «Πολιτισμός της ειρήνης», Τύμπινγκεν: Η οργάνωση συνεχίζει να συλλέγει δωρεές για τις ανάγκες των προσφύγων στη Λέσβο, πληροφορίες στην ιστοσελίδα www.kulturdesfriedens.de ή στο email: info@kulturdesfriedens.de

Η οργάνωση Welcome2Europe διαθέτει Twitter-Blog με επίκαιρες πληροφορίες από τη Λέσβο: <https://twitter.com/LesvosW2eu>; <http://lesvos.w2eu.net/>

Νέες επιχειρήσεις επαναπροώθησης και επιδρομές

Αν και η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ δεσμεύτηκε ότι θα βάλει τέλος στις παράνομες επιχειρήσεις βίαιης επαναπροώθησης και στις επιδρομές κατά προσφύγων, που εφόρμαζαν συστηματικά παλιότερα οι ελληνικές αρχές, το τελευταίο διάστημα πολλαπλασιάζονται οι ενδείξεις ότι παρόμοιες επιχειρήσεις εξακολουθούν να συμβαίνουν. Στα τέλη Ιουλίου, η γερμανική οργάνωση <I>Watch the Med</I> (βλ. <http://www.watchthemed.net/>) κατέγραψε μαρτυρίες προσφύγων, ότι έπεσαν θύμα επιδρομών έξω από ελληνικά χωρικά ύδατα από ομάδες κουκουλοφόρων «με στολές του ελληνικού λιμενικού», που τους έκλεψαν τις μηχανές και τα καύσιμα και τρύπησαν τα φουσκωτά τους, εγκαταλείποντας πολλούς ανθρώπους, μεταξύ αυτών γυναίκες και παιδιά, στη θάλασσα. Η διάσωσή τους έγινε από το τουρκικό λιμενικό. Σύμφωνα με μαρτυρίες: «Πολλοί είχαν μπλε μάτια και ξανθά μαλλιά και δεν μιλούσαν ελληνικά!» Παρόμοια επιδρομή έχει καταγραφεί σε βίντεο που τράβηξαν Τούρκοι ψαράδες έξω από τη Σμύρνη (βλ. και ιστοσελίδα της οργάνωσης watchthemed). Στα μέσα Αυγούστου, η ελληνική οργάνωση Δίκτυο Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών κατήγγειλε περιστατικό βίαιης επαναπροώθησης τριών οικογενειών προσφύγων στον Έβρο – ανάμεσά τους Σύριοι κουρδικής καταγωγής με ανήλικα παιδιά. Η Διεθνής Αμνηστία στις 25 Ιουνίου, ότι τέτοιες επαναπροωθήσεις γίνονται κανονικά στα χερσαία σύνορα της Ελλάδας με την Τουρκία. Ο αρμόδιος υπουργός για την αστυνομία Πανούσης διαβεβαίωσε ότι θα διενεργήσει έρευνα για τις καταγγελίες. Διερωτόμαστε: Δεν θα έπρεπε να ερωτηθεί και ο οργανισμός Frontex της ΕΕ, που είναι υπεύθυνος για «τον συντονισμό της αποτελεσματικής συνεργασίας μεταξύ των κρατών μελών για την επιτήρηση των εξωτερικών συνόρων της ΕΕ»; (Δημήτρης Αγγελίδης, Εφ. Συν. και Βασίλης Τσαρτσάνης)